

พระจันทร์วันเพ็ญ

พ ร ะ จั น ท ร์ ว ัน เ พิ ญ

วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ ท้องฟ้างาม

เพราะพระจันทร์ทอแสงนวล สว่างไสว

ทาบทาความมืดมิดแห่งรัตติกาล

ไม่ว่าใกล้ไกล...เพียงใด

รัศมีของพระจันทร์...เจิดจ้า

ให้ความเย็นตา...เย็นใจ...แก่ผู้พบเห็น

เสมอเหมือนกันทุกหนทุกแห่ง

ความงดงามของพระจันทร์วันเพ็ญ

เป็นความงดงาม ที่บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้มลทิน

ดุจดั่งดวงใจของคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ที่งดงาม บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้มลทิน

สว่างไสวอยู่ในท่ามกลางดวงใจที่มีมืดมิดของมนุษย์

เพื่อทอแสงธรรมนำพาดวงใจทุกๆ ดวง

ให้สว่างไสวและงดงาม ดุจดัง “พระจันทร์วันเพ็ญ”

คำนำ

ตลอดระยะเวลาที่อยู่在线
ทางบุญ ณ วัด
พระธรรมกาย
พวกเราเหล่า
ศิษยานุศิษย์ต่าง
ตระหนัก และระลึก
ถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่
ของคุณยายอาจารย์ มหารัตน
อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัด
พระธรรมกาย

คุณยายเป็นต้นแบบแห่งการ
สร้างคุณดีทั้งหลาย คำพูด และการ
กระทำของท่านทรงคุณค่า และเปี่ยม
ด้วยเมตตาธรรม จึงมีอนุภาพรับ
เปลี่ยนใจ และพฤติกรรมของผู้ที่ได้มา
รู้จักคุณยายให้ดำเนินชีวิตไปในทางที่
ถูกต้อง และดีงาม

คุณยายพิสูจน์ให้เราเห็นว่า
พระคัมภีร์ลัทธิมีจริง คนคัมภีร์ลัทธิมีจริง

คำพูดที่ศักดิ์สิทธิ์มีจริง และการทำตัวเองให้ศักดิ์สิทธิ์นั้นต้อง
ทำอย่างไร ท่านไม่ปิดบังอำพราง มีแต่สอนสั่ง แนะนำ
เพื่อให้ทุก ๆ คนได้รับความสุขในธรรมเช่นเดียวกับท่าน

“พระจันทร์วันเพ็ญ” เป็นเรื่องราวที่ถ่ายทอดความ
ประทับใจในคุณธรรมของคุณยายจากพระอาจารย์ผู้แสดง
ธรรมในงานบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม พระภิกษุผู้เคย
ได้พบเห็นคุณยาย ตลอดจนอุบาสก อุบาสิกา และสาธุชน
ที่เคยได้รับความเมตตา แนะนำ อบรมสั่งสอนจากคุณยาย
เป็นเหตุการณ์ที่แต่ละท่านได้ประสบด้วยตนเอง

คณะผู้จัดทำเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ในการนำข้อคิด
และคำสอนของคุณยายมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต
เพื่อให้การสร้างบารมีของเราสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงได้รวบรวม
จัดทำเป็นหนังสือจำนวนหลายเล่ม ซึ่งจะได้ทยอยจัดพิมพ์
และมอบเป็นธรรมบรรณาการในวาระต่างๆ ต่อไป

ขอกราบขอบพระคุณ และอนุโมทนาบุญกับ
เจ้าของบทความ และผู้ให้การสนับสนุนทุกท่านมา ณ
โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร

๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

สารบัญ

๑. ยุคนุกเบิกสร้างวัด -----	๓
พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ	
๒. คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย -----	๑๐
พระครูปลัดภูเบศ ภูวนาภิณโณ	
๓. มรดกของยาย -----	๒๐
พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก	
๔. ปุชนิยาจารย์ที่ควรแก่การเคารพบูชา -----	๓๐
พระปลัดสุธรรม สุขุมโม	
๕. คุณธรรมยอดเยี่ยมของยาย -----	๔๐
พระวิษณุ ปณณาทีโป	
๖. อย่าลืมนะ ช่วยยายสร้างวัด -----	๔๘
พระบรรยงค์ สิริปณฺโณ	
๗. คุณยายสอน -----	๕๕
พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกุกฺโข	

๘. คุณยายผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ๖๒
พ.ญ.ศิวาลัย ธนภัทร
๙. คุญเรื่องยาย ----- ๓๗๗
กัลยา วรรณา อุดมผล
๑๐. ดันแบบยอดเยี่ยม ----- ๘๒
กัลยา เล็ก แซ่ตั้ง
๑๑. ประทับใจคำสอนยาย ----- ๘๖
กัลยา นันทพร ดีดอม
๑๒. เพราะพบบัณฑิต ----- ๙๓
จ.ส.อ.สมาน มณีแกม

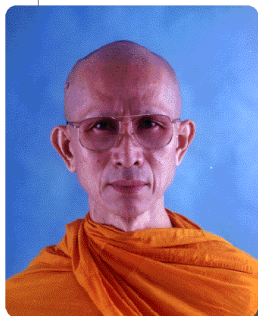

ยุคบุกเบิกสร้างวัด

โดย พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันศุกร์ ที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภารธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“ทำงานด้วยกัน

เราทะเลาะกันได้ แต่โกรธกันไม่ได้”

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ

อายุ ๕๒ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๐

การศึกษาทางธรรม : นักรธรรมเอก

งานพระศาสนา : ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

อาตมาจะพูดถึงโอวาทที่คุณยายให้ไว้สมัยที่สร้าง
วัดใหม่ๆ คุณยายสอนไว้ว่า **“เราทำงานด้วยกัน เรา
ทะเลาะกันได้ แต่โกรธกันไม่ได้”**

ขอย้อนไปถึงสมัยที่ **“บ้านธรรมประสิทธิ์”** ซึ่งตอน
นั้นหลวงพ่อรัณมชโยได้อุปสมบทแล้ว มีคณะทำงานซึ่งเป็น
กลุ่มเล็กๆ ๕-๖ คน ช่วยกันหาที่ดินสร้างวัดได้แล้ว

หลวงพ่อรัณมชโยกับคุณ
ยายก็ปรารภว่า คนที่ยังไม่ติด
ภารกิจมาก แต่มีความตั้งใจ
จะมาช่วยงานวัด อยากให้
ทยอยบวช เพื่อจะได้ศึกษา
ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ
เมื่อเราพร้อม สร้างวัดเสร็จ
บุคลากรของเราจะได้พร้อม ไม่ต้อง
มาฝึกกันใหม่ หลวงพ่อกับคุณยายจึงให้อาตมาบวชในปี
พ.ศ. ๒๕๑๓

สมัยที่บวชใหม่ๆ ทำกิจกรรมต่างๆ ที่วัดปากน้ำ พอ
ตอนเย็นทำวัตรเย็นเสร็จ ก็จะไปรวมกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์
ซึ่งคุณยายได้เตรียมน้ำปานะต่างๆ ถวาย ตอนค่านั่งสมาธิ
ถึงประมาณ ๒ พุ่อก็แยกย้ายกันกลับ

ตอนนั้นชุดทำงานก็มีหลวงพ่отัดตชีโว ซึ่งยังไม่ได้บวช มาดูแลในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ งานชิ้นแรกที่ทำก็คือ งานขุดคันคูทำเขตพื้นที่ เพราะว่าสมัยนั้นแถวนี้เป็นท้องนาทั้งหมด อาจมีการล่งล้ำเขตกันได้ ก็เลยขุดดินขึ้นมาทำคันให้ชัดเจน แล้วปลูกต้นไม้ แต่พื้นที่ภายในทั้งหมด ยังเป็นท้องนาอยู่ มีบ้านพักอยู่ใกล้ๆ ริมคลองสาม

เมื่อหลวงพ่อมาอยู่ ก็เริ่มอบรมชาวบ้าน สอนให้รู้จักนั่งสมาธิ สวดมนต์ ส่วนใหญ่อาตมาอยู่ที่วัดปากน้ำ เรียนนักรธรรมบาลีไป จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๔ หลวงพ่отัดตตะก็ได้บวช

เมื่อหลวงพ่отัดตะบวชประมาณปลายปีพ.ศ.

๒๕๑๔ พอขึ้นปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ก็เริ่มมีโครงการอบรมธรรม-
ทายาท ซึ่งช่วงการอบรมนั้น อาตมาก็มาช่วยงานอบรมบ้าง

ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ คุณยายกับหลวงพ่อบริหารให้บวชอีก ๓
รูปพร้อมกัน แต่บวชพรรษาแรก ให้จำพรรษาที่วัดปากน้ำ
เพื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ของพระก่อน คณะแรกที่
มาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักร ฯ (ปัจจุบันคือวัดพระธรรมกาย) ตอน
นั้นมีหลวงพ่อดัตตะ ซึ่งบวชได้ ๒ พรรษา กับอาตมาซึ่ง
บวชได้ ๔ พรรษา งานต่างๆ มีหลวงพ่อดัตตะเป็นกำลังสำคัญ

นอกจากงานประจำวันแล้ว ยังมีงานสำคัญคือ
งานกฐินและผ้าป่า ซึ่งเป็นงานบุญใหญ่ สมัยอยู่วัดปากน้ำ
นั้น มีคุณยาย มีหลวงพ่อบริหารเป็นประธานปรึกษา ไม่ว่างาน
อะไรก็ตกลงกันง่าย แต่เมื่อมาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม
ห่างหลวงพ่อบริหารห่างยาย งานที่ปรึกษากันบางครั้งต้องตัดสินใจ
ร่วมกัน เรื่องที่ความเห็นตรงกันก็ไม่มีปัญหาอะไร หรือเรื่อง
ที่ความเห็นไม่ตรงกันก็ฟังเหตุผล ใครที่มีเหตุผลดีก็ทำตาม
นั้น แต่งานบางงานมันถูกทั้ง ๒ ด้าน คือแต่ละคน แต่ละ
เหตุผล

เมื่อถูกทั้งสอง ก็ตกลงกันไม่ได้ เพราะไม่มีคนกลาง
ตัดสิน มีแค่ ๒ คน ๒ เสียง ไม่มีเสียงส่วนใหญ่ ก็มักจะมี
ปัญหาถกเถียงกัน

ตอนนี้แหละ โอวาทที่
คุณยายให้ว่า “ **ทำงานด้วยกัน
ทะเลาะกันได้ แต่โกรธกัน
ไม่ได้** ” ชัดเจนขึ้น

การทำงานในยุคนั้นมี
คนแค่ ๒ คนที่รับผิดชอบงาน ทั้ง
งานเตรียมสถานที่ต่างๆ ก็ดี ต้องพร้อมหมด สำหรับรองรับคนให้ได้พันคน ยุคนั้นคนมาทอดกฐิน ทอดผ้าป่าประมาณ ๒ พันกว่าคน ซึ่งพื้นที่ตอนนั้นไม่เหมือนปัจจุบัน มองไปรอบด้าน ไร่ไม่มี อากาศไม่มี ต้องอาศัยเดินเท้า การกางเต็นท์ยุคนั้น ในช่วงฤดูแล้ง ซึ่งมีลมจัดมาก บางครั้งเต็นท์ที่กางไว้เรียบร้อยแล้ว ถึงวันงานปรากฏว่าลมพายุมาหอบเต็นท์ลอยข้ามรถไปเลย ลอยไปทิ้งหลัง การเตรียมสถานที่ในยุคนี้ลำบากมาก

นอกจากเตรียมสถานที่แล้ว อาหารก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ อาหารต้องพอรองรับคนที่มาร่วมงาน เราจะหุงข้าวสักครึ่งหนึ่ง ต้องอาศัยแรงงานชาวบ้านมาช่วยกันหุงข้าวด้วยกระทะใบบัว ต้องช่วยกันทำเตา

มีอยู่งานหนึ่ง ก่อนจะถึงวันบุญใหญ่ ๓ วัน ชาวบ้านที่เราขอแรงไว้มองไม่เห็น หลวงพ่อทัตตະพิจารณาว่าไม่มีคน

ทำเตาหุงข้าว ต้องทำกันเอง ก็มองหว่าในกลุ่มพวกเรา
 มีใครบ้างที่ทำเตาหุงข้าวเป็น ซึ่งแต่ละคนก็ไม่เคยทำทั้งนั้น
 อาตมาก็รับอาสา ที่รับอาสาไม่ใช่เพราะเคยทำ แต่สมัยเป็น
 ขรราวาสยังไม่บวช เคยเห็นลุงทำ อาตมาช่วยส่งอิฐให้
 งานที่ไม่เคยทำทั้งหลาย มาทำเป็นที่นี้ แล้วงานนั้นก็ผ่าน
 ไปด้วยความเรียบร้อย

ในยุคนี้งานแต่ละงานที่ทำก็เหมือนปัจจุบันนี้ คือ
 งานเร่งเหมือนกัน ยุคนั้นคนน้อย แต่ต้องทำงานให้เสร็จ
 เมื่องานมากกว่าคน ความเห็นไม่ตรงกันก็มีตลอด ถ้าไม่
 ยึดมั่นในโอวาทของคุณยาย ก็คงไม่ได้สร้างผืนแผ่นดินนี้

มาถึงปัจจุบัน คงต้องทะเลาะกัน โกรธกัน แล้วก็แยกย้ายกันไป แต่นี่เพราะเคารพและเชื่อฟังคุณยาย ไม่ว่างานจะลำบากอย่างไรก็ตาม ก็ทำไม่เคยบ่น ไม่เคยท้อกัน

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๘ หลวงพ่อกับคุณยาย และคณะทั้งหมด จึงย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่นี้

หลังจากนั้นก็มีการแบ่งงานกันชัดเจนขึ้น เพราะมีคนบวชเข้ามาช่วยงานหลายรูป แต่ทุกรูปก็ปฏิบัติตามโอวาทที่คุณยายให้ไว้ทุกอย่าง คือ “ทำงานด้วยกัน ทะเลาะกันไม่ได้ แต่โกรธกันไม่ได้”

ถ้าจะพูดถึงพระที่อยู่มาถึงปัจจุบันนี้ ทุกรูปต่างให้ความเคารพคุณยาย เชื่อฟังคุณยาย ปฏิบัติตามโอวาทที่คุณยายสั่งสอนอบรม ไม่อยู่นอกโอวาท เราจึงอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นปึกแผ่น มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน ช่วยกันสร้างวัดให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมของชาวพุทธทั่วโลกมาจนถึงปัจจุบัน

คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

โดย พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิโย
วันอาทิตย์ ที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“ข้าวแต่ละเม็ดที่ยายได้มานี้ ไม่ใช่ได้มาง่ายๆ นะ
ต้องไปรบกับกิเลสเขา”

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิโย

อายุ ๕๐ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๕

การศึกษาทางโลก : วิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ตั้งผังงาน

คุณยายเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย คำนี้มาอย่างไร

คุณยายได้ตั้งผังงานการสร้างวัดเอาไว้ว่า **“ตาม ทีม ตามทุน เผยแผ่ธรรม”** เวลาตามทีมนี้ก่อสร้างบารมี ท่านตามที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ท่านวางรากฐานของการทำงานเป็นทีมได้อย่างยอดเยี่ยม ท่านบอกว่า “พวกเรามีความคิดเห็นต่างกันได้ โต้เถียงกันได้ แต่อย่าโกรธกันนะ”

เมื่อก่อนพวกเราแสวงหาว่า เราเกิดมาทำไม มาจากไหน เป้าหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน อะไรเป็นแก่นสาร เป็นสาระของชีวิต ไม่มีใครให้คำตอบเราได้ จนกระทั่งมาเจอคุณยาย

การสร้างบารมี เราเดินไปคนเดียวไม่ได้ ต้องเดินเป็นหมู่คณะ เปรียบหมู่คณะของพวกเราเหมือนเรือใหญ่ลำหนึ่ง มีหลวงพ่อดัมมชโยเป็นกัปตันเรือ คุณยายเป็นหางเสือ หลวงพ่อทัตตชีโวเป็นใบเรือ พวกเราเป็นลูกเรือ เรือแล่นไปในมหาสมุทรใหญ่ ที่มีคนมากมายกำลังลอยคออยู่ เราก็ช่วยกันฉุด ช่วยกันดึงขึ้นมานบนเรือ เริ่มต้นจากไม่กี่สิบคน จนเพิ่มมาเรื่อยๆ เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน

ในยุคแรกๆ คนที่มาช่วยกันสร้างวัด เจอเหมือนกันหมด คือ เรื่องอภิญญาของคุณยาย ทำให้เราสอนตัวเองตลอดเวลาว่า **เรื่องที่นักสร้างบารมีไม่ควรคิด ก็อย่าคิด ไม่ควรทำ ก็อย่าทำ** เพราะกลัวว่าคุณยายรู้วาระจิต แล้วจะอายท่าน

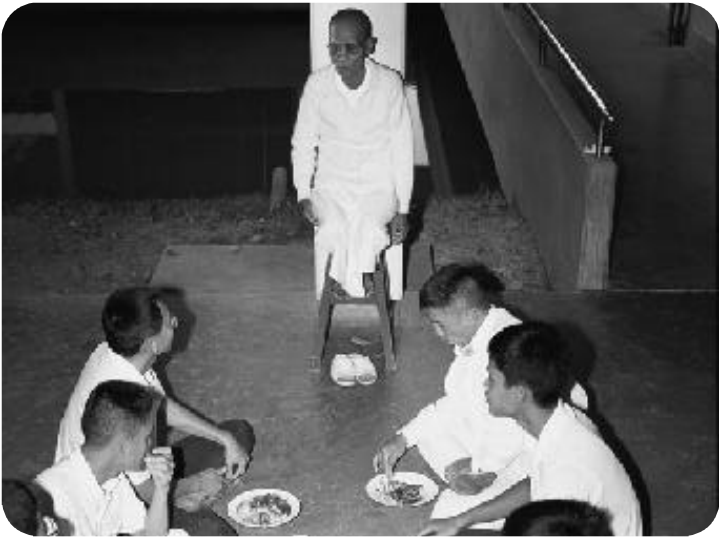
ความกลัวของคุณยาย

ประการที่หนึ่ง สมัยหลวงพ่อดำน้ำยังมีชีวิตอยู่ คุณยายกลัวหลวงพ่อดำน้ำจะตำหนิท่านว่า ไข้ได้ เพราะฉะนั้นคุณยายจะเข้มงวดกับตัวเอง จนกระทั่งได้รับคำชมจากหลวงพ่อดำน้ำว่า **“หนึ่งไม่มีสอง”**

ประการที่สอง คือ **“กลัวบาป”** หิริโอตตปปะ คือ ความละอาย และความเกรงกลัวต่อการทำความชั่ว คุณยายมีหิริโอตตปปะอยู่เต็มหัวใจ นั่นคือคุณยายเป็นเทวดาตั้งแต่ครองร่างเป็นมนุษย์แล้ว

อย่ากินทิ้งกินขว้าง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๗ ก่อนที่คุณยายและหลวงพ่อดำน้ำจะย้ายมาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม สมัยนั้นอาหารการกินไม่ค่อยสะดวก พอคุณยายย้ายมาปักหลักฐานแน่นอนแล้ว อาหารการกินของเราดีขึ้นมาก

ท่านจะสอนเสมอว่า

**“จะกิน มีปัญญากิน กินไปเถอะ แต่อย่ากินทั้ง
กินขว้างนะ กินให้หมด ข้าวแต่ละเม็ดที่ยายได้มานี้ไม่ใช่
ได้มาง่ายๆ นะ ต้องไปรบกับกิเลสเขา”**

ข้าวสวยของคุณยายที่หุงถวายพระ ใส่เหมือนแก้ว
ไม่มีเศษสกปรกปนเลย เพราะคุณยายเก็บสิ่งสกปรกออก
ทุกเม็ด

คุณยายอธิษฐานทุกครั้งว่า **“คนที่รับประทานข้าว
ของยาย ขอให้สิ้นกิเลส สิ้นอาสวะ”**

บริหารคน บริหารงาน

คุณยายยังเป็นนักบริหาร เรียกว่า Put the right man on the right job ชัดเจนที่สุด คือ ท่านจัดสรรงานให้เหมาะสมกับพวกเราแต่ละคน และเป็นแบบอย่างให้พวกเราทำงานโดยไม่เกี่ยงว่างานนี้เป็นงานของใคร

ยุคนี้เราเกิดมาเอาบุญ สร้างบารมีกัน หลวงพ่อกับคุณยายพาเรามา ตรงหน้านี้เป็นทะเลบุญ ใครตัดได้ตัดใครเอาได้มากเท่าไร เอาให้เต็มที ไม่ว่าจะเป็นงานเก็บขยะ เก็บเลื้อ จักรongเท้า ขัดห้องส้วม หรืองานอะไรก็ตาม เรามองเห็นเป็นบุญทั้งหมด

เพราะฉะนั้นเรื่องที่ว่าสร้างลานธรรม สร้างธรรมกายเจดีย์ เราเป็นเจ้าของภาพพระธรรมกายประจำตัวองค์หนึ่งแล้ว เราจะมากราบพระเพียงองค์เดียวของเราที่สร้างนั้นมันไม่ใช่วิสัย ต้องกราบพระทั้งเจดีย์ กราบพระพุทธเจ้าให้หมดธาตุหมดธรรม ซึ่งมีจำนวนมากกว่าเม็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้งสิ้น เราต้องทำ เป็นหน้าที่ของพวกเราทุกๆ คน

เดือนอย่างนุ่มนวล

เวลาคุณยายจะเตือนเรา คุณยายเตือนด้วยความนุ่มนวลที่สุด ครั้งหนึ่งมีการช่อมกุฎิคุณยาย เมื่อเข้าไป

ทำงานตรงนั้น รู้ว่าคุณยายละเอียด อาตมาดูแลเต็มที่อย่าง
ใกล้ชิด แต่ก็มิจนได้ เจอคุณยาย ท่านพูดขึ้นว่า “นี่ท่าน
เคยมีคนมาเล่าให้ยายฟังนะว่า มีหมอผ่าตัดคนไข้ พอ
ผ่าตัดเสร็จ แล้วลืมนัดผ่าตัดไว้ในท้องคนไข้ เย็บเสร็จเลย
ยายได้ยินแล้วยายขำ บอก เอ้อ หมอซี้ลืมนัดแบบนี้มีด้วยหรือ
แต่วันนี้ยายเชื่อแล้ว”

คราวนี้ชนลูกเตรียมจะร้อง รู้แล้วงวอดนี้หวยออก
ที่เรา “เมื่อคืนนี้ยายมาเดินรอบกุฏิ มองขึ้นไป เอ๊ะ มันแสง
อะไรบนผ้าเพดาน ยายเห็นแสงสว่างรอดริ้วผ้าลงมา สงสัย
ช่างเขาขึ้นไปทำงานเสร็จแล้ว เขาลืมปิดไฟหรือเปล่า ท่าน
ลองไปดูหน่อยสิ ตอนนียายเชื่อแล้วนะว่า หมอนี้เวลาเขา
ผ่าตัด เขาลืมเครื่องมือไว้ในท้องคนไข้ได้”

นี่คือวิธีการเตือนของคุณยาย เตือนแล้วจำจนตาย
แล้วก็รู้สึกชื่นใจด้วย จึงได้จำแล้วเอาไปทำ คุณยายจะไป
ตรวจวัดแบบนี้ ไปทุกตารางนิ้วในวัด ๑๙๖ไร่ ท่านไปหมด

พอถึงเวลาฉันน้ำปานะ คุณยายมาอีกแล้ว “นี่ท่าน”
เอาอีกแล้ว ทุกคนตัวตั้ง งวดนี้ใคร

“ยายเจอหลอดผูกเหล็กมันไปอยู่ที่สนามหญ้า เออ
ใช้แล้วมันต้องเก็บให้ดินะ มันสมบัติพระศาสนา ของทุกสิ่ง
ทุกอย่างเราใช้บนหัวคนนะ”

คุณยายพูดแล้วพูดอีก
ท่านบอกว่า “ดูแรงงานก่อ
สร้างให้ตื้ออย่าให้เร็วไหลนะ
อย่าให้ผิดพลาด เพราะเรา
ใช้สมบัติบนหัวชาวบ้าน
สิ่งสองสิ่ง เขาจะขึ้น
หัวนะท่าน อธิษฐานแล้ว
อธิษฐานอีก ระวังนะ เดี่ยว
จะได้บุญไม่คุ้มบาป”

ได้ยินแล้วขงลูกเลย นี่คือการละเอียดยของคุณ
ยาย ท่านรักเรา ป้องกันไม่ให้พวกเรบาป ตอนนั้นสร้าง
โบสถ์ ตะปูหล่นมา เราต้องคอยตามเก็บ ทำให้ช่างดู ตะปู
ตัวหนึ่งไม่กี่สลึง แต่เราต้องฝึก เพราะคุณยายฝึกเรามา

ความสงบสยบปัญหา

วัดพระธรรมกายของเราเริ่มต้นแบบนั้นจริงๆ เงิน ๓,๒๐๐ บาทที่คุณยายให้มาเริ่มต้นมีที่มาที่ไป แล้วก็มาถึงทุกวันนี้ พวกเราต้องเอาอย่างคุณยาย มองผลประโยชน์ของพระศาสนา สมบัติพระศาสนา มองงานสร้างบารมีเป็นหลัก แล้วคุณยายใช้วิธีอย่างหนึ่ง คือ ให้ไปนั่งสมาธิ ท่านทำตัวอย่างให้ดู

บางครั้งจะทำอะไรมันก็ได้ตั้งใจเหมือนกัน แต่ท่านเจียบ ไม่พูด ไม่เถียง ท่านเข้ากุฏิ นั่งภาวนาคุณลือว่าปัญหามันอยู่ตรงไหน จะแก้อย่างไร ใช้ปัญญาทั้งสิ้น ใช้ความสงบสยบปัญหา เอาชนะอุปสรรคทุกอย่าง

นี่คือคุณยาย เรื่องนี้เราเอาไปใช้ได้นะ ครองบ้าน
ครองเรือน หรือไปดูแลธุรกิจการงาน มีอะไรไม่พอใจ อย่า
เพิ่งระเบิด ให้สงบ ให้นิ่งเอาไว้ให้มากๆ เราเป็นลูกหลาน
คุณยาย ให้คิด พุด และทำให้ได้อย่างคุณยาย และเป็น
อย่างคุณยาย เราก็คงจะไปทันคุณยาย

ปฏิบัติหน้าที่จนวาระสุดท้าย

ชาวโลกทำงานและปลดเกษียณพักผ่อนเมื่ออายุ
๖๐ ปี แต่คุณยายเริ่มสร้างวัดเมื่ออายุ ๖๑-๖๒ ปี จนถึง
วาระสุดท้ายของชีวิต แม้อยู่ในห้องไอซียูบนเตียงคนป่วย
ท่านยังได้ถวายผ้าไตรจีวรกับหลวงพ่อตัดศิ่ว ท่านสอน
เราและเป็นตัวอย่างให้เราจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย

โดยส่วนตัวของคุณยาย ท่านประหยัดกระหมัด
กระหม่อม แต่กับส่วนรวม กับพระศาสนาแล้ว ใจคุณยายใหญ่
คือจะร้อยสัตว์ชนสัตว์กัน จะให้ทุกคนเข้าถึงธรรมกายให้ได้
หมดทั้งโลก หมดทั้งจักรวาล

คุณยายละสังขารไปแล้ว ก็ให้ทำเหมือนอย่างคุณ
ยายมีชีวิตอยู่นั้นแหละ มาสร้างลานธรรม รัตนบัลลังก์ ถ้า
เราสร้างให้ตัวเราเอง เราก็ได้บุญขั้นหนึ่งแล้ว เราบูชาคุณ
กับคุณยาย เราได้ ๒ ชั้น คือคุณยายได้ แล้วเราก็ได้ด้วย

คุณยายเป็นสมณเทพบุตรอยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิต คอยอนุโมทนาบุญกับพวกเราทุกๆ คนอยู่แล้ว ถ้าคุณยาย บุษจาธรรมหลวงพ่อดปากน้ำ เราก็ได้อีกชั้นหนึ่ง เป็น ๓ ชั้น ทับทวีขึ้นไปอีก

ถ้าหากเราไปชวนคนอื่นอีก เราก็ได้ตั้ง ๔ ชั้น ๕ ชั้นไปแล้ว หากเรามองต่อไปอีกว่า ถ้าหลวงพ่อดปากน้ำ คุณยาย บุษจาพระพุทธรเจ้านับบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ทับ ทวีไปหลายทบหลายชั้น เราก็ได้บุญทับทวีตามไปด้วย ทับ ทวินับบอสงไขยไม่ถ้วน

แล้วเมื่อนั้น...สังคมแห่งคนดีจะต้องเกิดขึ้นอย่าง แน่นนอน

มรดกของยาย

โดย พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก
วันจันทร์ ที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“พวกเราทุกคนนี้มาเอาบุญกับยายนะ
พวกเราทุกคนเคยสร้างบุญร่วมกับยายมาหลายภพ
หลายชาติแล้ว ชาตินี้เราก็ก็นำเอาบุญกันอีก”

พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก

อายุ ๔๖ ปี

เข้าวัด เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๗

การศึกษาทางโลก : ศึกษาศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ดูแลงานด้านโภชนาการ

และงานหล่อพระ

การจัดงานบุญ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ สมัยนั้นวันเตรียมงานกฐิน ส่วนใหญ่จะเป็นงานโยธา ทุกคนช่วยกันหมด สิ่งที่เตรียมก็คือ เรื่องการยืมของ เรียกว่า ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ เป็นของยืมทั้งนั้น

คุณยายท่านสั่งให้ยืม ท่านบอกว่าวัดเราเป็นวัดใหม่ ยังไม่มีใครรู้จัก การไปยืมของตามวัดต่างๆ ตามสถานที่ราชการ และตามมหาวิทยาลัย ก็เพื่อประกาศตัวให้ทราบว่า มีนักศึกษาไปสร้างวัดที่ตรงนั้นๆ

การยืมสิ่งของ เราต้องไปอ่อนน้อมกับเขา ต้องทำหนังสือยืม และต้องทำบัญชีของเพื่อกันหลงลืม เพราะ

ยืมมาจากหลายวัด เท่ากับคุณยายฝึกความอ่อนน้อม และความรอบคอบให้เรา

นอกจากนี้ท่านยังสอนว่า เวลาี่ยมของมา อย่าหยิบของชำรุดมา เวลาคืนก็ต้องทำความสะอาดให้ดี ถ้าเป็นพวกหม้อ หรือกระทะ ต้องขัดให้ขาวสะอาด อะไรชำรุดก็ต้องซ่อมให้ดีกว่า บางทีเวลานำไปคืน วัดที่เป็นเจ้าของจำของของตัวเองไม่ได้ พระที่ท่านดูแลเรื่องสังฆภัณฑ์ก็ชอบใจที่เราคืนของที่สะอาดและซ่อมของที่ชำรุดให้ แสดงให้ท่านเห็นว่าเราได้รับการอบรมมาดี

โอวาทหลังงานบุญ

หลังจากเสร็จงาน
กฐินแล้ว ช่วงเย็นคุณยาย
จะมาให้โอวาท ท่านจะนั่ง
เก้าอี้ตัวหนึ่งริมน้ำไถ่
อาคารดาวดึงส์ปัจจุบันนี้
ตอนนั้นลูกศิษย์ลูกหาส่วน
มากก็มีแต่ผู้ชาย ท่านจะมองทุก
คนแบบจ้องเป้งเลย แล้วท่านก็บอกว่า

**“พวกเราทุกคนนี้มาเอาบุญกับยายนะ พวกเรา
ทุกคนเคยสร้างบุญร่วมกับยายมาหลายภพหลายชาติแล้ว**

ชาตินี้เราก็คมาเอาบุญกัน
อีก ยายมองพวกคุณทะเล
ไปถึงอดีตชาตินะ มองไป
ในปัจจุบัน แล้วก็เลยต่อ
ไปในอนาคต ไปดูบุญของ
คุณแต่ละคนนะ เอาบุญ
มาคนละเท่าไร ยังไงก็
ตาม การที่จะสร้างบุญ
ร่วมกันต่อไปให้ตลอดรอด
ฝั่ง ต้องอดทนนะ”

สิ่งที่คุณยายสอน

สิ่งที่คุณยายสอนมี ๒ ประเด็น คือ

๑. ท่านจะให้กำลังใจ เพราะรู้ว่าการทำงานมัน
เหนื่อย

๒. ท่านสอนให้ฉลาดในการทำงาน เพราะงานมาก
แต่คนทำมีน้อย เวลาญาติโยมมา ให้เขาได้รับงานบุญด้วย
คือให้เขาช่วยเก็บ พองานเสร็จก็เก็บของเสร็จพอดีเลย พวก
เราจะได้ไม่เหนื่อย

ตอนที่หลวงพ่อรัญมชโย ท่านเริ่มเปิดทีมนบอภุญ
ใหม่ๆ ก็ให้อาตมาเข้าไปด้วย ไปซ่อมบอภุญอยู่กับพี่สุวิทย์

(ปัจจุบัน คือพระมหาสุวิทย์ วิฑูรย์โก ป.ธ.๙) และอารีพันธุ์ ๓ คน พอไปได้สักพัก วันหนึ่งคุณยายก็เมตตาเรียกอาตมา มาปลุมนิเทศคนเดียว ท่านบอกว่าออกไปบอกบุญนะ จำไว้ ๔ อย่างนะ

๑. ออกไปไกลหูไกลตา ยาย อย่าไปติดสาวที่ไหนนะ อย่าไปทำตาหวานให้ใครนะ

๒. อย่าไปกินข้าวบ้านใครนะ กินข้าวยายกินข้าว หลวงพ่อ เราก็เป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อและยายพอแล้ว อย่าให้มันมากคนนักเลย ไปกินข้าวบ้านโน้นบ้านนี้ ต่อไปในอนาคตเมื่อเราต้องทำงานใหญ่ๆ เดี่ยวจะเสียความยุติธรรม ท่านมองการณ์ไกลขนาดนั้น

๓. อย่าไปค้างแรมคืนที่ไหนนะ ดึกตื่นยังงี้ก็ต้องกลับมาวัด ถ้าจำเป็นต้องไปค้างจริงๆ ก็ให้บอกยาย จะไปกี่วัน กลับมาเมื่อไร

คุณยายอธิบายคร่าวๆ ว่า คนที่มาอยู่กับยาย ยาย เอาทุกคนมาช้อนอยู่ในศูนย์กลางกายของยายนะ เพราะฉะนั้นออกไปข้างนอก ไปค้างข้างนอก เดี่ยวไปติดอะไร เลอะๆ เทอะๆ มา

๔. อย่าโกหก อย่าปิดบังยายนะ อย่าปิดบังหลวงพ่อด้วย

คุณยายท่านเป็นห่วงอุบาสก กลัวจะไม่ได้บวช
บางที่ท่านบอกว่าพวกอุบาสิกา (ตอนนั้นมี ๒-๓ คน) เขา
เรียบริ้อยกันอยู่แล้ว พวกผู้ชายหนุ่มๆ กลัวไปชนที่อื่น

ท่านสอนทุกคนที่มาพบท่านว่า ให้เอาบุญกับยายนะ
อย่าไปทำผิดศีลผิดธรรม ให้สวดมนต์ไหว้พระบ้าง ก่อนนอน
สัสมาอะระหัง ทำใจให้ใส

นอกจากนั้นท่านยังแนะนำให้เอาตมาช่วยสอนคน
ที่มาวัด เพราะเขามาวัด เขาก็อยากได้ความรู้ บางครั้ง
เขาก็เอาบ้างไม่เอาบ้าง บางคนก็ไม่ได้ศรัทธา ไม่เอาบุญ
แต่ท่านก็บอกว่าสอนไปเถอะ เพื่อในอนาคต เขาอาจจะ
ปรับปรุงตัวเองได้บ้าง

ท่านบอกว่า “คนที่มาทำบุญกับยาย ยายจะคุมบุญ
ให้เขา เอาบุญนี้ไปกลั่น ไปทักท้วงให้เป็นสมบัติ เป็นอริย-
ทรัพย์แก่เขาไปในภพเบื้องหน้า” เขาทำบุญ ยายก็ถวาย
เข้าในหม้อสงฆ์ เอาเข้าวัดหมด ยายเอาแต่บุญ

สร้างบุญไม่ให้แพ้ใคร

คุณยายบอกว่า ในโลกนี้มีแต่บุญนั้นแหละเป็นที่พึ่ง
ยายจะเอาบุญให้เป็นภูเขาเขียว จะสร้างบุญไม่ให้แพ้ใครเลย
จะเอาบุญติดตัวไปให้เต็มที่ เพราะว่าคนตายแล้วต้องเกิดอีก
เรายังไม่หมดกิเลส แต่เมื่อจะเกิดอีกที เราจะต้องมีความ

สมบุรณ์ มีทรัพย์มาก จะได้ไม่เปลืองโผล่หาความชั่ว จะ
เหลือแต่การนั่งปฏิบัติธรรม มีทรัพย์ใช้ทำบุญทำทานไม่รู้จัก
หมดจักสิ้น

ให้พิจารณาว่าเวลาผ่านไปทุกวัน อย่าให้ผ่านไป
เปล่า อย่าทำชีวิตให้เหมือนนกกา เข้าก็ออกไปหากิน เย็น
ก็กลับรัง มันไม่ได้บุญอะไร

เพราะฉะนั้นตื่นขึ้นมาให้วางแผนว่า วันนี้เราจะ
ทำความดีอะไร และก่อนนอนให้สรุปว่า วันนี้เราทำความดี
อะไรไปบ้าง

ท่านมักจะบอกว่า คน
ฉลาดต้องรีบๆ นะ ไม่จั้น
เดี่ยวที่เราตั้งใจมาเกิดนี้
มันจะไม่บรรลุวัตถุประสงค์

ป็นรูปยาย

สิ่งที่อาตมาตั้งอยู่จน
บัดนี้คือ ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๕
ฉลอง ๘๔ ปีคุณยาย หลวงพ่อให้ช่างมาปั้นรูปเหมือนคุณยาย
อยู่มาวันหนึ่งยายก็มาเรียกอาตมาไป “พระหมู่ ยายจะเล่า
อะไรให้ฟัง หลวงพ่อให้ช่างเขามาปั้นรูปยาย ท่านกะว่า

เมื่อยายละโลกแล้วจะสร้างวิหารยายไว้ตรงนี้ แล้วจะเอารูปหล่อยายไว้ในนั้น พระหมูล่อให้ยายได้ไหม ยายไม่อยากให้ใครล่อ”

อาตมาก็ตอบว่า พระรู้แต่วิชาล่อเรชิน ล่อไฟ-เบอร์กลีลส์ ยังไม่เคยล่อโลหะเลยนะ

ท่านก็ให้กำลังใจ “เอาน่าพระหมูลองทำไป ค่อยๆ ศึกษาไป เดียวก็จะเป็น ผีกอนี้ให้ได้นะ แล้วพระหมูละจะได้บุญใหญ่” เราก็ค้างอยู่ในใจว่า จะได้บุญใหญ่อะไร แต่ก็ไม่ขัดศุณยาย

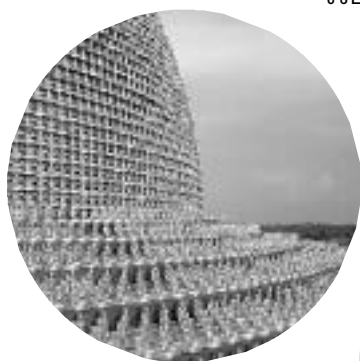
ท่านบอกอีกว่า “**ความรู้ทั้งหลายมันอยู่ที่ศูนย์กลางกายนี้** ทำใจนิ่งๆ เดียวก็รู้ ไม่เข้าใจอะไรก็ไปถามผู้รู้เขา ลองดูสิ เหล็กทั้งชิ้นเขายังทำเป็นเรือลอยน้ำให้คน

ข้ามทะเล ข้ามมหาสมุทรได้ โลหะหนักๆ เขายังไปทำ
เครื่องบินให้มนุษย์โดยสารบินไปโน่นไปนี่ได้ เรื่องนี้เรื่องเล็ก
ยายสร้างวัดมานี้ยากกว่าเยอะ เพราะฉะนั้นค่อยๆ ศึกษา
ไป เดี๋ยวก็รู้ ตัด ขัดอะไรนี่ถึงยาย เดี๋ยวยายจะช่วย”

เราก็ออ..ประโยคนี้น่าแม่น ปัจจุบันนี้ยังใช้อยู่

พอปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้หล่อรูปคุณยายจริงๆ แล้วที่
ท่านบอกว่าจะได้บุญใหญ่ อาตมาก็ใช้วิชานี้มาหล่อพระเต็ม
เจดีย์เลย คุณยายคงเห็นเหตุในอนาคตเลยมาบอกอาตมา

วันหนึ่งพอว่างๆ คุณยายมาหาอาตมา ท่านมักจะ
เรียก “พระหมุ่มานี้ ยายจะเล่าอะไร
ให้ฟัง”

ท่านเล่าว่า หลวงพ่อ
บอกยายว่า ๒ พันไร่จะ
สร้างเจดีย์ จะสร้างสภาฯ จะ
สร้างมหาวิหารฯ จะเอาใหญ่ๆ
จุคนเยอะๆ เพราะว่าเมื่อก่อน
สร้างบ้านธรรมประสิทธิ์พักเดี่ยวคนก็
มานั่งสมาธิเต็มแล้ว สร้างศาลาจตุมหาราชิกาไม่นาน
คนก็เต็มอีกแล้ว

ต่อมาสร้างสภาธรรมกายหลังคาจาก ไม่นานคนก็

เต็มอีกแล้ว ท่านบอก “หลวงพ่อย้ายไปตามสมบัติ ไปตามคนมาช่วยสร้าง ย้ายตกลงกับท่านไปแล้ว ยังไงพระหมจะช่วยยายด้วยนะ”

พวกเราลูกหลานยายทุกคน มาเอาบุญกับยายนะ เพราะคุณยายเปรียบเสมือนมหาเจดีย์ เป็นที่สถิตของพระธรรมกายนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ทำบุญกับยายก็เหมือนเข้าถึงตัวของพระธรรมกายนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน เราจะได้บุญใหญ่กับคุณยายด้วย

ปูชนียาจารย์ที่ควรแก่การเคารพบูชา

โดย พระปลัดสุธรรม สุธมโม
วันอังคาร ที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“อย่าโกงตัวเอง
อย่าดูถูกตัวเอง และ อย่าหลงตัวเอง”

พระปลัดสุธรรม สุธมโม

อายุ ๔๔ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๗

การศึกษาทางโลก : นิติศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

- กรรมการและเลขานุการ มูลนิธิธรรมกาย
- เลขานุการสภาธรรมกายสากลแห่งประเทศไทย ออสเตรเลีย

ชีวิตที่หักเห

อาตมาภาคภูมิใจที่ได้มาพบคุณยาย มาร่วมสร้างบารมีกับหมู่คณะพี่น้องในวงศ์บุญ และสามารถกล่าวได้เต็มปากเต็มคำที่เดียวว่า คุณยายอาจารย์ เป็นบุคคลที่หาได้ยาก เป็นบุคคลผู้มีชีวิตที่ประเสริฐ เป็นปูชนียาจารย์ที่ควรแก่การเคารพบูชา

เพราะตลอดชีวิตของอาตมา จนกระทั่งบวชอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธศาสนามาถึงทุกวันนี้ ก็ด้วยความเมตตาจากท่านช่วยอบรมพร่ำสอน เป็นต้นแบบที่ดั่งงามและสร้างแรงบันดาลใจให้อาตมาหันเหชีวิตที่หลงผิด ให้กลับเข้ามาสู่เส้นทางธรรม มุ่งมั่นฝึกฝนตนจนมั่นคงในอุดมการณ์และวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของชีวิตว่า เราเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมี เพื่อขัดเกลาสิ่งที่ไม่ดีออกจากตัว ปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย แล้วขยายวิชาธรรมกายไปสู่ชาวโลก

ในเดือนกันยายน ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ขณะนั้นอาตมาอายุ ๒๒ ปี เป็นนักดนตรีฮิปปี้ผมยาว ได้ไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เมื่อทราบวัตถุประสงค์ว่าอาตมาอยากจะทำกราบพบท่าน เพื่อศึกษาธรรมปฏิบัติ ท่านก็บอกว่า

“วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี ให้ไปปฏิบัติธรรมที่หอสังเวชา เพื่อฟังเทปเสียงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อด-

ปากน้ำ ภาษีเจริญ สอนการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น ประมาณ ๑ ชั่วโมง”

เมื่อฟังจบแล้ว ก็ย้อนกลับไปหาท่านใหม่ คราวนี้ ท่านทักทันทีเลยว่า

“นี่คุณ คุณเอาสังฆารไปถล่มทลายทำไม น่าจะเรียนหนังสือให้จบ จะได้เป็นที่พึ่งของพ่อแม่ เป็นตัวอย่างที่ดีของน้องๆ”

อาตมาตกใจมาก เพราะตั้งแต่พบท่านยังไม่ได้พูดคุยถึงประวัติส่วนตัวกันเลย แต่ทำไมท่านรู้เรื่องของเราหมด อาตมาเป็นลูกคนโต ในจำนวนพี่น้อง ๕ คนและหนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ ๑๕ ปีเศษ ไม่ยอมเรียนหนังสือต่อ ละทิ้ง

กลางคัน ไปคบคนพาล หลงผิด
ใช้ชีวิตเพลิดเพลินกับแสงสี
อบายมุข และสุรายาเมาเป็น
อาภิน

แต่ด้วยญาณทัสสนะ
ที่แม่นยำของคุณยาย ทำให้
อาตมาน้ำตาซึม แล้วนั่งนิ่งไปชั่ว
ขณะ วันแรกที่ได้พบคุณยาย วันนั้นถือได้ว่าเป็นวันเริ่มต้น
ชีวิตใหม่ของอาตมา เปรียบเสมือนเราเดินหลงทางในท่าม
กลางความมืดมิดมาตลอด และเริ่มมองเห็นแสงสว่างรำไร
เห็นหนทางที่จะเดินออกจากความมืดได้อย่างแน่นอน

เริ่มต้นชีวิตใหม่

ในวันอาทิตย์ต่อมา อาตมาจึงไปบ้านธรรมประ-
สิทธิ์และได้พบกับคุณยายอีกครั้งหนึ่ง ท่านแนะนำให้นั่ง
สมาธิพร้อมกับญาติโยมหลายท่าน ต่อมาอาตมาก็ไปบ้าน
ธรรมประสิทธิ์อย่างสม่ำเสมอ

วันหนึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ท่านได้
ชี้ชุมทรัพย์และให้กำลังใจว่า

“สุธรรม ชีวิตยังไม่สายนะ ให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ตั้งใจ
เตรียมตัวสอบเทียบและเรียนให้จบปริญญา ไม่ต้องกังวล

**และไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร ให้แข่งกับตัวเรา เพราะคนเรา
จะดีหรือเลวไม่ได้อยู่ที่คำชม หรือคำด่าของใคร แต่อยู่
ที่การกระทำของเราเอง”**

**คุณยายอาจารย์ก็ให้กำลังใจว่า “เอาบุญเป็นที่พึ่ง
อย่าวิตกกังวล แล้วยายจะช่วย”**

ด้วยความเคารพเชื่อฟังท่านทั้งสอง ขณะนั้นแม้
จะเข้าวัดใหม่ อินทรีย์ยังอ่อนเสมือนเด็กทารกน้อยในทาง
ธรรม ซึ่งท่านกำลังประคับประคองอยู่ แต่ก็ตั้งใจทำตาม
โอวาทของท่าน โดยนั่งธรรมะวันละ ๗-๘ ชั่วโมง คือ เข้า
สาย บ่าย ค่ำ และหมั่นไปบ้านธรรมประสิทธิ์ เพื่อไปพบ
กับท่านทั้งสอง ได้อยู่ใกล้ท่านแล้วเรามีกำลังใจ มีความ

อบอุ้ม และยิ่งปฏิบัติตามโอวาท
ของท่านและมุ่งมั่นเอาบุญเป็น
ที่พึ่ง ในที่สุดก็ผ่านอุปสรรค
ของชีวิตช่วงนี้ไปได้

เดินตามต้นแบบ

ต่อมาก็ได้รับคำแนะนำ
จากท่านให้ไปร่วมบุญที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมในวัน
อาทิตย์ต้นเดือน และมีโอกาสเข้ารับการอบรมธรรมทายาท
รุ่นที่ ๔ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นปีที่คุณยายอาจารย์
และพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ย้ายจากบ้านธรรม-
ประสิทธิ์มาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม (วัดพระธรรมกาย)
ทำให้อาตมามีโอกาสสมาคมกับคนดี มีหมู่คณะเพิ่มขึ้น ได้
รับการอบรมจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว เห็น
แบบอย่างที่ดีของพระเถระรุ่นบุกเบิก และธรรมทายาทที่
ตั้งใจสร้างบารมี ซึ่งหลายท่านต่อมาได้เป็นอุบาสกและ
บวชเป็นพระภิกษุที่วัดพระธรรมกาย จึงทำให้อาตมามีเป้า
หมายชีวิต เห็นภาพของการประพฤติพรหมจรรย์ว่าเป็นสิ่ง
ที่ดี

เมื่อเสร็จสิ้นการอบรม ก็มีความรู้สึกว่ารักสถานที่
นี้ และอยากอยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ คือคุณยายอาจารย์

และพระเดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโย

เมื่อรู้จักเพื่อนพี่น้องในวงศ์บุญมากขึ้น ได้มาร่วมบุญในวันอาทิตย์ต้นเดือน ช่วยจัดเตรียมงานในวันเสาร์ต้นเดือน ในที่สุดก็ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโย ให้มาช่วยกันสร้างวัด อาตมาได้ยินคำนี้แล้วมีความรู้สึกดีใจปีติใจ และสมหวังเป็นอย่างยิ่ง เพราะความฝันนั้นเป็นจริง

ยายพ่ารำสอน

คุณยายจะพ่ารำสอนอุบาสกทั้งหลายเสมอว่า **“อย่า
โกงตัวเอง อย่าดูถูกตัวเอง และอย่าหลงตัวเอง”**

การไม่โกงตัวเอง หมายถึง เมื่อรู้ว่าเราเกิดมาสร้างบารมี สละชีวิตอุทิศให้พระศาสนา ก็ต้องหมั่นฝึกฝนตนเองมุ่งไปสู่เป้าหมายให้ได้ ไม่มีข้ออ้าง ข้อแม้ และเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการนั่งสมาธิ หรือการทำความดีอื่นใด

อย่าดูถูกตัวเอง หมายถึง จะคิดว่าเราเป็นผู้มีบุญน้อย ไม่มีความสามารถ เราคงทำไม่ได้ ท่านว่าอย่าให้ความคิดนี้เกิดขึ้นกับตัวเรา เพราะจะได้ชื่อว่าเสียท่าพญามาร

อย่าหลงตนเอง หมายถึง คิดว่าเรามีบุญเยอะแล้ว แค่นี้ก็คงเพียงพอ หรือเพลอสติกับกามคุณ คำสรรเสริญเยินยอ ซึ่งเป็นโลกธรรม ต้องสามารถเตือนตัวเอง สอนตัวเองได้เสมอ ให้ตระหนักถึงมโนปณิธาน อุดมการณ์ และหน้าที่ที่แท้จริงของเรา เราจะได้ไม่หลงผิด เป็นมิถิชาติปฏิ

ขณะที่พระเดชพระคุณหลวง-

พ่อธัมมชโยกำลังปฏิสังขารกับญาติโยมที่ศาลาดุสิต คุณยายจะมาดูและสอนพวกเราที่เป็นอุบาสกว่า ญาติโยมที่มาวัด มีมากมายหลายอัคริยัคัย เช่น บางคนมาวัดก็ตั้งใจปฏิบัติธรรม

เพื่อสร้างบารมี บางคนก็ตั้งใจมาหาที่พึ่ง เพื่อแก้ความทุกข์ของชีวิต แต่บางคนก็อาจเข้ามาเพื่อผลประโยชน์แอบแฝง บางคนเข้ามาลอบงมอิทธิพล อดความรู้ บางคนก็มีจิตวิปริตเป็นโรคประสาท ทำให้เสียเวลาและรบกวน ผู้ที่ตั้งใจมาปฏิบัติธรรม หรือบางคนนำเรื่องร้อนใจนำความเสียหายมาสู่หมู่คณะ คุณยายจะสอนให้เรารู้จักสังเกตและดูคนให้เป็น

คุณยายจะสอนให้เรามั่นคงในศีล ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ จะได้ไม่หวั่นไหวในท่ามกลางชุมชน ขณะเดียวกันก็อย่าถึงระเบียบวินัยที่ทำให้อุบาสกประพฤติพรหมจรรย์ รักษาศีล ๘

เมื่อไปทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้แก่พี่ๆ น้องๆ ในชมรมพุทธศาสตร์ในสถาบันต่างๆ ท่านก็สอนว่า **“อย่าไปทอดสะพานให้ใคร หรืออย่าไปเดินข้ามสะพานที่ใครทอดให้ล่ะ”**

คุณยายเป็นห่วงเอาใจใส่กับพระภิกษุอย่างไร ท่านก็ห่วงใยอุบาสกที่จะเป็นพระภิกษุต่อไปเช่นกัน

ดำรงพระพุทธศาสนา

เมื่ออาตมาได้อุปสมบทเป็นพระแล้ว เวลาท่านจะชี้แจงมรรยาท ท่านก็จะพูดว่า “ท่าน อย่าให้ยายบาปนะ ยาย

จะบอกให้...” และท่านยังบอกเสมอว่า **“ให้ช่วยกันดูแลวัดให้ดี รักษากฎระเบียบวินัยของหมู่คณะไว้”**

คุณยายท่านมองการณ์ไกล ได้วางระเบียบแบบแผนไว้เป็นอย่างดีแล้ว พวกเรารุ่นลูกหลานศิษย์ก็จะต้องรักษาไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อดำรงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

คุณธรรมยอดเยี่ยมของยาย

โดย พระวิษณุ ปณฺหาทีโป
วันจันทร์ ที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ ยายจะยังไม่ไป
ยายจะอยู่ปรามมารจนสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ
จนเข้าถึงที่สุดแห่งธรรม”

พระวิษณุ ปณฺหาทีโป

อายุ ๔๕ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘

การศึกษาทางโลก : วิทยาศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ดูแลงานด้านบัญชี และการเงิน

วันนี้อาตมาได้รับบุญใหญ่เป็นปฐมฤกษ์ในการแสดง
ธรรมเกี่ยวกับคุณธรรมของคุณยายอาจารย์ ที่พวกเรารัก
และเคารพ

อาตมาได้มาวัด และพบคุณยาย ตลอดระยะเวลา
๒๕ ปี ได้พบเห็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์สอน ตั้งแต่สมัยเป็น
อุบาสก เมื่อมาวัดใหม่ๆ ยังไม่รู้เรื่องอะไร คุณยายก็สอน
คุณธรรมที่คุณยายได้ปลูกฝังเอาไว้ ที่เห็นชัดมีอยู่ ๕-๖
ประการด้วยกัน

ประการแรกก็คือ **ความอ่อนน้อม** เวลา มีสาธุชน
ใหม่มาวัด พอเดินเข้าประตูวัดมาถึงใกล้ๆ โรงครัว คุณ
ยายจะยกมือไหว้ก่อน “สวัสดีคุณ”

และผู้ที่มาวัดเก่าๆ แล้วก็คง
จำได้ว่าคุณยายก็จะทักทาย
“สวัสดีคุณ” แล้วก็พูดคุย
ถามเรื่องโน้นเรื่องนี้

คุณยายมีความ
อ่อนน้อมมาก พวกเราที่มา
วัดสัก ๓-๔ ครั้งแล้ว เมื่อพบ
คุณยายจะต้องรีบยกมือไหว้คุณยาย

ทันที ก่อนที่คุณยายจะไหว้เรา

แม่เวลาออกไปทำหน้าที่บอกบุญ คุณยายก็สอน
อาตมาว่า เวลาไปบอกบุญใครนะ คนรับใช้กับคนเฝ้าประตู
นี่สำคัญที่สุด เจอเขาก็ยกมือไหววก่อนเลย คุยกับเขาดีๆ
เขาก็จะไปบอกเจ้านายว่า มีคนลักษณะทำทางดี อ่อนน้อม
ถ่อมตนมาพบ เราก็จะได้เข้าพบเจ้าของบ้าน และเชิญชวน
เขามาวัด มาสร้างบุญ สร้างบารมีได้สำเร็จ ความอ่อนน้อม
ถ่อมตนนี้มีความสำคัญมาก เพราะเป็นจุดแรกที่ทำให้คน
มาวัดได้อย่างต่อเนื่อง

คุณยายสอนเรื่องการปฏิสันถาร ปลุกฝังเรื่องการ
ต้อนรับแขก ให้แก่อุบาสก อุบาสิกา และเจ้าหน้าที่ทุกคน
ให้ยกมือไหววก่อน ยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับทุกคนเหมือนเข้า

มาอยู่ในบ้าน บ้านหลังใหญ่ของพวกเขาทุกคน คนมาใหม่ก็จะเกิดความอบอุ่น เกิดความประทับใจ คุณยายสอนและทำให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย

ประการที่ ๒ คือ เรื่องความสะอาด คุณยายรักความสะอาดมาก รักเป็นชีวิตจิตใจเลย ตอนนั้นเรามีอุบาสกประมาณ ๗-๘ คน เข้าตื่นขึ้นมาก็ต้องรับบุญทำความสะอาด ศาลา อาคารคนละ ๑ หลัง คุณยายก็สอนวิธีกวาด เอาไม้กวาด กวาดหยากไย่ ตั้งแต่เพดาน มุ้งลวด แล้วมากวาดพื้น กวาดพื้นเสร็จก็ถู แล้วคุณยายยังสอนวิธีล้างส้วม ล้างห้องน้ำ

คุณยายพูดเสมอว่า **ใครยังล้างส้วมไม่เป็นยังไม่ให้บวช** นี่เป็นคำสั่งคุณยาย ทุกๆ วันเสาร์พวกเราก็ต้องช่วย

กันล้างห้องน้ำเตรียมไว้สำหรับสาธุชนที่จะมาร่วมงานบุญในวันอาทิตย์

ก่อนบวช คุณยายก็บอกต้องทำความสะอาดกุฏิเป็นกันทุกคน ล้างมุ้งลวด ทำความสะอาดอย่างไร คุณยายสอนเอาไว้หมด ท่านสั่งว่าไม่ใช่บวชเป็นพระ แล้วใช้แต่คนงานเราต้องทำเอง เป็นบุญของเรา เราทำแล้วได้ฝึกตัวเราเอง ฝึกใจของเราด้วย

ท่านก็ยังพูดอยู่คำหนึ่งว่า ถ้างานหยาบๆ เรื่องหยาบๆ แบบนี้ทำไม่ได้ แล้วเรื่องละเอียดไม่ต้องพูดถึงเลย ดังนั้นต้องฝึกหยาบให้ได้เสียก่อน งานหยาบต้องทำให้ได้ละเอียด แล้วเรื่องละเอียดก็จะตามมา

ประการที่ ๓ เรื่อง

ระเบียบวินัย

คุณยายก็จะวาง

ระเบียบไม่ให้รับแขกที่กุฏิพระ คุณยายจะจัดที่ไว้ให้ที่ศาลา ดุสิต ท่านบอกว่าวัดของเรา เราจะสร้างวัดที่เป็นวัด สร้างพระที่เป็นพระจริงๆ เพราะฉะนั้นห้ามรับแขกที่กุฏิ ให้มารับแขกตรงจุดที่จัดไว้ให้ แล้วก็ป็นภาพที่งามตา วัดเราอยู่

มาได้ถึงปัจจุบันนี้ ปัญหาอะไรต่างๆ ที่จะออกไปก็ไม่มี ยิ่งหมู่คณะเราอยู่กันจำนวนมาก สิ่งเหล่านี้ก็ยิ่งต้องระมัดระวังมากๆ

ประการที่ ๔ สอนเรื่องการอาบน้ำ เป็นเรื่องที่ประทับใจอาตมามากที่สุดก็คือ เย็นวันศุกร์เราเรียนหนังสือเสร็จก็จะเข้ามาสมทบที่วัดกับพี่ๆ น้องๆ มาเจอกันจากกันไปตั้งหลายวัน กลับมาถึงก็คุยกันล้งเล้ง คุยอยู่ตรงบริเวณห้องน้ำ ๒๐ ห้องข้างในวัด เรื่องที่คุยส่วนใหญ่เป็นเรื่องบุญ เรื่องธรรมะ เรื่องชาดก คุยกันก็ชักสนุกปาก เสียงกึกก้องขึ้นๆ

คุณยายอยู่ในกุฏิ ก็ออกมาดู เห็นอุบาสกอาบน้ำกัน คุณยายก็พูดว่า **“ใช้น้ำไม่เป็น ก็เป็นขี้ขำน้ำ”**

แล้วคุณยายก็สาธิตวิธีการอาบน้ำให้ดู เอาอุบาสกมานั่ง แล้วก็บอกว่า “เวลาเราอาบน้ำนี่นะ ตักน้ำราดหัว เป็นอุบาสกตัดผมเกรียนๆ อยู่แล้ว เทโครม น้ำถูกลงกลางหัว มันก็กระเด็นออกไปรอบข้าง อาบไป ๕ ชั้นตัวยังไม่เปียกเลย เพราะน้ำมันกระเด็นออกไปหมด”

คุณยายจึงสอนวิธีอาบน้ำ เหมือนเข้าค่ายฝึกทหาร ร.ด. ตักน้ำขึ้นมาแล้วก็เอาขันจรดกับหัว แล้วค่อยๆ เทน้ำให้ไหลลงมา แล้วเอามือถูหัว น้ำก็ไหลลงมาที่ตัว มันก็

เปียกทั่วตัวเลย พอเปียกทั่วตัว คุณยายก็ให้ถูสบู่ ถูเสร็จก็ล้าง อาตมาจบปริญญาแล้วนะ ยังอาบนํ้าไม่เป็น ต้องมาให้คุณยาย ซึ่งไม่รู้หนังสือสอนวิธีอาบนํ้า

ประการต่อมา **คุณยายสอนซักผ้า** และสอน

ตากผ้า ผ้าที่ซักเสร็จแล้วเอาไปตากที่ราว ต้องตากผ้าเช็ดตัวที่ราวบน เลือตากข้างบน กางเกงตากเส้นที่ต่ำลงมาอีก ของข้างล่าง ต้องตากชั้นล่าง ของข้างบนตากข้างบน โบราณว่าจะได้เป็นมงคล คนที่เป็นมงคลก็คือ คนที่รู้จักที่สูงที่ต่ำ

นอกจากนั้นคุณยายยังสอนเรื่องเข้าห้องนํ้า เมื่อทำภารกิจเสร็จ ปกติเราจะตักนํ้าเต็มขัน พอตักเต็มขัน เวลายกขึ้นนํ้าก็หก ฟันก็เปียก คุณ

ยายบอก พอฟันเปียก คนมาทีหลังไม่รู้ เดินไปหงายท้องปิ้ง ล้มหัวฟาดประตู

เพราะฉะนั้นต้องรักษาพื้นห้องนํ้าให้แห้งอยู่เสมอ วิธีทำให้แห้งก็คือ ตั้งแต่การตักนํ้าราดเลย ให้ตักสักประมาณ ๘ ส่วน (ค่อนขัน) อย่าตักถึง ๑๐ ส่วน (เต็มขัน) แล้วเทราดลงไป ให้เทราดตรงกลาง ขันเดียวไม่สะอาด เอา ๒

ชั้น คุณยายละเอียดมาก ชีวิตความเป็นอยู่ของอาตมาก็ได้
คุณยายสอนมาเยอะมาก

สิ่งที่อาตมาอยากจะให้ข้อคิดในวันนี้ก็คือ คุณยาย
ไม่รู้หนังสือเลย แต่ความรู้ทั้งหมดที่คุณยายได้รู้นี้ เกิดขึ้น
จากการปฏิบัติธรรม มองเข้าไปภายใน เกิดจากการเห็น
ยิ่งทำยิ่งรู้ ยิ่งดูยิ่งเห็น คุณยายแตกฉานในวิชาธรรมกาย
สุดที่จะประมาณได้ นี่ก็คือคุณยายของเรา

วันเวลาที่ผ่านมาเป็นเส้นทางชีวิตการสร้างบารมี
ที่คุณยายอุทิศให้กับพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย บัดนี้
คุณยายได้ละสังขารจากพวกเราไปแล้ว คุณยายไปพักที่
ดุสิตบุรี แต่มโนปณิธานที่คุณยายเคยพูดไว้

**“ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ ยายจะยังไม่ไป
ยายจะอยู่ปรามมารจนสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ จนเข้าถึงที่
สุดแห่งธรรม”**

มโนปณิธานของคุณยายไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย

ขอบุญบาปมีพระต้นธาตุ

มาประสิทธิ์ประสาทบุญรักษา

แต่มีงษ์ขวัญอาจริยา

นามก้องฟ้าอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

อย่าสีกนะ ช่วยยายสร้างวัด

โดย พระบรยงค์ สิริปณฺโณ

“ใครนอนตื่นสาย...

เทวดาเขาจะถ่มน้ำลายใส่หัว อูย อูย อูย

ใครตื่นเช้า...

เทวดาเขาจะยกมือ สาธุ”

พระบรยงค์ สิริปณฺโณ

อายุ ๓๕ ปี

การศึกษาทางโลก : ปวส. ก่อสร้าง

โรงเรียนเซนต์จอร์จหน่เทศนัครฐเทพ

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมโท

งานพระศาสนา : ช่วยงานด้านธรรมโยธา

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ อาตมาได้รับงานบุญด้านธรรม-
โยธา โดยรับงานก่อสร้าง บำรุงปฏิสังขรณ์ มีสำนักงาน
อยู่บริเวณลานจอดรถด้านหน้าวัด

ในตอนเช้า เมื่อจ่ายงาน
พนักงานเสร็จ เวลาประ-
มาณ ๐๘.๐๐ น. คุณยาย
อาจารย์จะมาตรวจที่หน้า
วัดทุกเช้า ท่านจะนั่งรถ
สามล้อที่มีอุปาสกขับ และ
ได้พบกับอาตมาและพระเพื่อน

พอคุณยายอาจารย์ลงจากรถ

ท่านก็จะพูดกับอาตมาว่า

“ท่าน ท่าน อย่าลืมนะ ช่วยยายสร้างวัด ช่วย
ยายดูแลวัด ยายสร้างวัดนี้ด้วยเงิน ๓,๒๐๐ บาท ท่าน
อย่าลืมนะ”

ในขณะที่คุณยายอาจารย์พูดกับอาตมา ท่านก็
จะพนมมือพูดตลอดเวลา อาตมาต้องเอาใจจดที่ศูนย์กลาง-
กายตลอดเวลา เพราะกลัวบาป ที่คุณยายซึ่งมีธรรมะที่
ละเอียดๆ พูดกับเราซึ่งเป็นพระบวชใหม่ ท่านก็ยังพนม-
มือพูด

อีกครั้งหนึ่งที่อาตมาจำได้แม่นยำมาก คือบางวัน
อาตมาทำงานดึกๆ เพราะต้องดูแลพนักงานที่ทำงานกลางคืน
กว่าจะได้จำวัดก็ตึกมากทีเดียว ตอนเช้าก็จะตื่นสาย ไม่
ทันสวดมนต์ทำวัตรเช้า พอจ่ายงานเสร็จ เวลาประมาณ
๐๘.๐๐ น. คุณยายก็มา และคำแรกที่ท่านพูดก็คือ

**“ท่าน ท่าน อย่าลืกันนะ ช่วยยายสร้างวัด
ไครนอนตื่นสาย เทวดาเขาจะถ่มน้ำลายใส่หัว
อูย อูย อูย!**

ใครตื่นเช้าเทวดาเขาจะยกมือสาธุ”

เวลาพูด ท่านจะทำท่าทางไปด้วย

เป็นที่น่าอัศจรรย์ที่คุณยาย
อาจารย์รู้ได้อย่างไรว่าเราตื่น
สาย คุณยายพูดอย่างนี้
๓-๔ วัน จนกระทั่งงาน
กลางคืนเสร็จ พวกเราก็
ไม่กล้าที่จะตื่นสายอีก
ไม่ใช่กลัวเทวดาถ่มน้ำลาย
ใส่หัว แต่ด้วยความเคารพรัก

คุณยายอาจารย์ต่างหาก

ก่อนจะกลับ คุณยายอาจารย์มักจะพูดเสมอว่า

“ท่าน ท่าน อย่าให้ยายบาปนะ” พร้อมกับยกมือไหว้อาตมา
ท่อมหัว และยิ้มอย่างอ่อนโยน ยิ้มอย่างมีเมตตา ทำให้อาตมาน้ำตาคลอเข้าทุกครั้งไป เพราะซาบซึ่งในบุญคุณของคุณยายอาจารย์ ที่คอยเป็นห่วงพระที่ทำงานด้านโยธานี้เป็นพิเศษ หากมีโอกาสดีๆ คุณยายอาจารย์มักจะนิมนต์พระธรรมโยธานี้มารับสังฆทาน และนิมนต์ฉันภัตตาหารที่กุฏิของท่านเสมอๆ

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นปีที่หลวงพ่อมอบให้คุณยายอาจารย์เป็นประธานกฐิน สร้างมหาธรรมกายเจดีย์ คุณยายมีความปีติเบิกบานใจมาก ท่านมาที่สำนักงานธรรมโยธา

และบอกพระธรรมโยธาว่า

**“หลวงพ่อย้ายเป็นประธานกฐิน
หลวงพ่อย่อจะสร้างเจดีย์สูงเท่านกเขาเหิน
ท่านต้องช่วยย้ายบอกบุญนะ”**

นำอัศจรรย์ตรงที่ว่า คุณยายอาจารย์จะพูดกับคนอื่นว่า สร้างเจดีย์เฉยๆ แต่ท่านมาบอกกับพระธรรมโยธามีคำว่า สูงเท่านกเขาเหิน เพิ่มเติม

ท่านคงจะให้พระธรรมโยธานี้บอกว่า สูงขนาดไหน จะได้มีกำลังใจอยู่สร้างเจดีย์กับคุณยายอาจารย์ ก่อนท่านกลับก็ไม่ลืมคำว่า

“ท่าน ท่าน อย่าลืมนะ ช่วยย้ายสร้างวัดนะท่าน
อย่าให้ย้ายบาปนะ”

พวกเราก็จะหัวเราะด้วยน้ำตาที่คลอเบา ด้วยความซาบซึ้ง และรับปากคุณยายอาจารย์ทุกครั้ง คุณยายก็จะหัวเราะด้วยความเบิกบาน

ใจเช่นกัน

พ.ศ. ๒๕๓๙ อาตมาและหมู่คณะได้ช่วยพระเดช-

พระคุณหลวงพ่อดูแลการก่อสร้างสมาธรรมกายสากลหลังใหญ่ ระยะเริ่มแรกของการก่อสร้างเป็นการสร้างฐานรากพื้นที่ก็เฉอะแฉะ มีแต่โคลนเลน

อาตมาและคณะทำงานกันหามรุ่งหามค่ำ เพราะต้องให้ทันงานเทฐานราก ไม่ค่อยได้นั่งสมาธิ ในใจมีแต่เรื่องงาน ตอนกลางคืนก็นอนคิดว่าเราอยู่ทางโลกก็ทำงานโยธา มาบวชเป็นพระก็ต้องทำงานโยธาอีก แต่ถ้าไม่บวชก็จะทำงานโยธาได้ดี และสะดวกกว่าเป็นพระมาก จะเป็นพระหรือเป็นโยมดีหนอ ?

รุ่งเช้า คุณยายอาจารย์ก็มาอีก โดยมีโยมพี่อารี-พันธ์ุขับรถพาคุณยายมา แต่กว่าจะมาถึงก็ต้องลุยโคลนเลนเฉอะแฉะ ทางเป็นหลุมเป็นบ่อ เจ็บนองไปด้วยน้ำ

พอคุณยายอาจารย์ลงจากรถ ท่านก็เอาสมุดบันทึกเอาไว้จดบันทึกการทำงาน และขนมต่างๆ มากถวายพระธรรมโยธาทุกรูป แล้วคุณยายก็พูดว่า

“ท่าน ท่าน อย่าลืกันนะ ช่วยหลวงพ่อ ช่วยยายสร้างวัดนะ”

อาตมาก็อึ้ง ไม่รับปากท่าน ท่านก็พูดอยู่ประโยคเดียวนี้ถึง ๓ ครั้ง และมองหน้าอาตมา อาตมาจึงรับปากท่าน พอรับปากท่านแล้ว ท่านจึงขอตัวกลับ

ไม่ว่าจะเป็นกิริยาหรือคำพูดของท่าน อาตมายัง
จำได้จนถึงทุกวันนี้ และจะจำไว้ตลอดไปด้วยความเคารพ
ในขณะที่ท่านพูดกับอาตมา อาตมาอยากจะยกมือไหว้ท่าน
ด้วยใจจริง แต่ก็ทำไม่ได้ด้วยเหตุผลของการเป็นพระ แต่
ในใจนั้นกราบแทบเท้าท่าน ตั้งแต่ได้พบท่านแล้ว

ทุกวันนี้ไม่มีคุณยายอาจารย์ ผู้มีเมตตามาให้
กำลังใจแล้ว แต่อาตมาก็ไม่เคยลืมคำที่คุณยายอาจารย์
สั่งสอน และมอบวิธีปฏิบัติให้แก่อาตมา และจะยึดมั่น
คุณยายอาจารย์เป็นแบบอย่างในการสร้างบารมีตลอดไป

คุณยายสอน

โดย พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกุโล

“ให้อดทนกันนะ เขาทดสอบวัดกำลังบุญ

วัดกำลังบารมีของเรา

เพราะว่าการได้บวชเป็นของยาก เป็นบุญใหญ่

แล้วบุญนี้จะเป็นผั้สำเร็จติดตัวเราไปทุกชาติ

ชาติหน้าจะได้บวชอีก”

พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกุโล

อายุ ๓๗ ปี

เข้าวัดครั้งแรก เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๗

การศึกษาทางโลก : บริหารธุรกิจบัณฑิต

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

การศึกษาทางธรรม : เปรียญธรรม ๓ ประโยค

งานพระศาสนา : พระอาจารย์ประจำศูนย์สาขาต่าง

ประเทศ (กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น)

วัดกำลังบุญ

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๗ อาตมาเข้าอบรมธรรม-
ทายาทรุ่นที่ ๑๒ ประมาณต้นเดือนเมษายน จำได้ว่าพบ
คุณยายครั้งแรกที่อาคารยามา (โรงครัว) ขณะนั้นอาตมา
อยู่ในระหว่างการอบรมธรรมทายาท

วันนั้นช่วงบ่ายฝนตกหนักมาก เต้นท์ที่ใช้อบรม
ถูกลมพัดแรงจนเกือบพังลงมา พระอาจารย์และพี่เลี้ยงให้
ช่วยกันปลดผ้าใบเก็บ ธรรมทายาททุกคนก็เลยเปียกฝน
กันหมด อาตมาหนาวลั่นมาก เพราะไม่เคยตากฝนตากลม
แรงเช่นนี้มาก่อน พี่เลี้ยงที่ช่วยอบรมจึงให้ช้อนจักรยานไป
ที่โรงครัวเพื่อหลบฝน ทำให้ได้พบคุณยายครั้งแรกที่นั่น

เมื่อคุณยายเห็นอาตมา
และเพื่อนๆ ธรรมทายาท ท่าน
เมตตาถามว่า “เป็นอย่างไร
กันบ้าง เปียกกันหมดเลยนะ
ยังงี้ให้เช็ดตัวให้แห้ง เปียก
ได้ก็แห้งได้ อย่าลืมหาหุยก
ยากินกันไข่วัดด้วย ช่วงหน้า
นี้ก็เป็นอย่างนี้ ให้อุดทนกันนะ
เขาทดสอบวัดกำลังบุญ วัดกำลังบารมีของเรา เพราะ

ว่าการได้บวชเป็นของยาก เป็นบุญใหญ่ แล้วบุญนี้จะติดเป็นฝังสำเร็จติดตัวเราไปทุกชาติ ชาติหน้าจะได้บวชอีก”

อาตมาฟังแล้วรู้สึกซาบซึ้งใจมาก สิ่งสัมผัสได้ต่อนั้นคือ ความมีเมตตาปราณีจากดวงใจที่ใสบริสุทธิ์ สายตาที่มีประกายเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นในความดี ดูจากชุดที่สวมใส่ ขาวสะอาดสดใส เหมือนมีรัศมีจากภายใน น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความจริงใจและมีเมตตาสูง

ตอนนั้นอาตมาไม่ทราบว่าเป็นคุณยายอาจารย์ รู้แต่ว่าแม่ชีวัดนี้ ช่างมีจิตใจดี มีใจใสสะอาด น่าเลื่อมใสจริงๆ ประทับใจมากๆ

หลังจากอบรมธรรมทายาทแล้ว อาตมายังอยู่ช่วยงานวัดต่อ ตื่นเช้ามาก็มีโอกาสทำความสะอาดที่ศาลาคุณลุง ศาลาคุณแม่คุณน้า ตอนนั้นช่างมีความสุขมากจริงๆ เหมือนทำความสะอาดวิมานแดนสวรรค์ ดีใจสุขใจ เอาบุญกันเต็มที่ทำอะไรก็คิดว่าเป็นบุญไปหมดทุกอย่าง รักที่อยากจะทำ อยากจะช่วยทุกอย่าง เพราะอยากได้บุญใส่ตัวมากจริงๆ ที่แท้เราได้แบบอย่างความรักบุญมากๆ จากคุณยายนั่นเอง

ทำเต็มที่เต็มกำลัง

ครั้งหนึ่ง ขณะที่ทำความสะอาดที่ศาลาคุณลุง อาตมากำลังเก็บใบไม้ในร่องน้ำ คุณยายเดินมาพบพอดี ตอน

นั่นจำได้แม่นยำว่า อาตมา กำลังหยิบชยะเศษใบไม้ในร่อน
น้ำ ด้วยนิ้วมือเพียง ๓ นิ้ว (นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลาง)
หยิบด้วยความรู้สึกว่าต้องทำใจ กลัวเลอะกลัวเปื้อนทำนอง
นั้น พยายามเห็นเท่านั้น เหมือนยายรู้ใจ

คุณยายบอกว่า “คุณใช้ ๑๐ นิ้วเลย สร้างบารมี
๑๐ ทศ สองมือหยิบลงไปเลย ไม่ต้องกลัวเลอะ กลัวเปื้อน
เดี๋ยวเลอะล้างแล้วก็สะอาด เปื้อนล้างแล้วก็หาย แต่เรา
ได้บุญบารมีติดตัวเราไป ทำเต็มที่เต็มกำลัง จะได้บุญที่ใส
สะอาด บริสุทธิ์ เกิดไปอยู่ที่ใด ก็จะไปอยู่ในที่ที่สะอาด เกิด
ในครอบครัวในตระกูลที่สะอาด แม้กระทั่งวิมานของเราใน
สวรรค์ ก็จะสะอาด จะสว่างไสวไปด้วย”

ใช้ให้คุ้มค่า

วันต่อมา อาตมาพบคุณยายเดินตรวจบริเวณท้ายวัด ตรงบ้านทรงไทยที่คุณพ่อคุณแม่ของคุณป้าถวิล วัด-รางกุลถวายวัด ตอนนั้นบ้านทรงไทยยังอยู่หลังวัด คุณยายพบแผ่นปูนที่ใช้ปูทำทางเดินในช่วงอบรมธรรมทายาทที่พวกเรานำมาใช้ พอเลิกการอบรมแล้วไม่ได้เก็บ ท่านพบเข้า จึงวานอาตมาและเพื่อนอุปาสก ช่วยกันขนไปเก็บไว้ในที่เก็บของ คุณยายบอกว่า

“ใช้ของญาติโยมที่
เขาทำบุญกันมา เขาจบ
เหนือหัวมาแล้วทั้งนั้น
ต้องใช้ให้คุ้มค่า ไม่ใช่ทิ้ง
ขว้าง อันไหนไม่ใช่แล้ว ก็
ต้องนำไปเก็บให้เข้าที่ ถึง
คราวจะนำมาใช้ จะได้มีใช้
ไม่ต้องหาซื้อใหม่”

คุณยายช่างเป็นผู้ประหยัด และรักความเป็นระเบียบเรียบร้อยจริงๆ ใช้ข้าวของคุ้มค่า น่าเลื่อมใสในความไม่ดูเบาแม้เรื่องเล็กน้อย ที่หลายๆ คนอาจไม่ได้ใส่ใจหรืออาจมองข้ามไปได้

ในช่วงที่อาตมาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีที่ ๒ จำได้ว่าชอบมาวัดเป็นประจำทุกวันอาทิตย์ ที่ชอบมามากเพราะได้มีโอกาสมากราบครูบาอาจารย์ มาพบกับเพื่อนนักสร้างบารมี ได้มาฟังธรรมะ นั่งสมาธิ ช่วยงานวัด รับบุญทุกๆ อย่างมีความสุขมากและมีกำลังใจในการสร้างความดีอย่างต่อเนื่อง และภูมิใจในความเป็นชาวพุทธที่แท้จริงของตัวเองมาก คือรักการมาวัดทุกวันอาทิตย์ โดยไม่ต้องรอให้ใครมาชวน

บันทึกทางโลกและทางธรรม

ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ อาตมาบวชพระได้ครบ ๕ พรรษา พอตี อาตมาทบทวนถึงวิถีโอประวัตการสร้างวัดพระธรรมกาย ตั้งแต่บ้านธรรมประสิทธิ์มาสู่วัดพระธรรมกาย ที่อาตมาเคยดูเมื่อสมัยก่อน มีอยู่ตอนหนึ่งที่คุณยายเล่าว่า หลวงพ่ออยากบวช แต่คุณยายก็ตอบไปว่า “ถ้าอยากบวชก็เรียนให้จบซะก่อน ยายถึงจะบวชให้”

ตอนนั้นอาตมาก็สงสัยว่า “ทำไมละ ในเมื่อลูกบุตรมีศรัทธา และมีดวงตาเห็นธรรมแล้วด้วย ประราธนาจะบวชทำไมยายยังไม่ให้บวช แต่กลับให้ไปเรียนจบมหาวิทยาลัยก่อน”

อาตมาเพิ่งเข้าใจ หลังจากบวชพระได้ครบ ๕ พรรษานี้เองว่า คุณยายปรารธนาให้เป็นบัณฑิตทางโลกก่อน

เพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ตนเอง โลกตำหนิไม่ได้ว่าเรียนไม่จบแล้วมาพึ่งพระศาสนา แต่พระศาสนาจะได้พึ่งต่างหาก เป็นเกียรติกับครอบครัววงศ์ตระกูลประเทศชาติ และพระพุทธศาสนา

น่าอัศจรรย์ คุณยายไม่ได้เรียนทางโลก แต่คุณยายมีธรรมะเป็นบัณฑิตทางธรรม ที่ทำให้เราเกิดความรู้สึกท้อในธรรมะ ในคำสอนของพระพุทธเจ้า และหนทางปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ตามคำที่คุณยายเคยสอนไว้ว่า

“ธรรมะเป็นของมีจริง ดีจริง และเข้าถึงได้จริง”

ทำให้เรามีกำลังใจในการสร้างบุญ สร้างบารมี มีกำลังใจในการฝึกฝนตนเอง จะได้ติดตามครูบาอาจารย์สร้างบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไปทุกภพทุกชาติ トラバวันเข้าถึงที่สุดแห่งธรรม

คุณยายผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ ของวัดพระธรรมกาย

โดย พ.ญ.ศิวาลัย ธนภัทร

“ความสะอาด...เป็นคุณธรรมพื้นฐานในการปฏิบัติธรรม
ต้องสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ”

แพทย์หญิงศิวาลัย ธนภัทร อายุ ๖๘ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๑

การศึกษา : แพทยศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม)

มหาวิทยาลัยมหิดล (ศิริราช)

M.Sc. in Med. (GYN) University of Pennsylvania

งานในอดีตก่อนเกษียณอายุราชการ :

- รองผู้อำนวยการ โรงเรียนเชลล์วิทยา สถาบันมะเร็งแห่งชาติ
- หัวหน้าฝ่ายศึกษาและฝึกอบรม สถาบันมะเร็งแห่งชาติ
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านเวชกรรม สถาบันมะเร็งแห่งชาติ

ปัจจุบัน : ข้าราชการบำนาญ

งานพระศาสนา : รองประธานมูลนิธิธรรมประสิทธิ์

- ก่อตั้งและดำเนินงานศูนย์พยาบาล วัดพระธรรมกาย
- รับผิดชอบรักษาพยาบาล ที่ศูนย์พยาบาล วัดพระธรรมกาย

พบคุณยายครั้งแรก

กลางเดือน มกราคม ๒๕๑๑ ข้าพเจ้าได้ไปบ้าน
ธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ คุณยายเป็นผู้หญิง
รูปร่างเล็ก ผิวคล้ำ ทำทางเรียบๆ บุคลิกเป็นผู้หญิงไทยชนบท
พอเข้าไปในบ้าน ท่านก็ยกมือไหว้ก่อนทันที ไม่ได้แสดงตัวเป็น
ครูบาอาจารย์เลย แม้ท่านจะมี
ทำทางอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ก็ม
ีลักษณะเข้มแข็งในตัวอย่าง
เห็นได้ชัด

เมื่อกราบท่าน และ
เรียนท่านว่า... “ทำงานรักษา
คนไข้ และเคยมีคนไข้ที่ต้อง
ดูแลรักษา ล้นใจอยู่ในมือ ๒ ราย
รู้สึกเสียใจมาก อยากทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้เขาได้บุญมากๆ
และขอโหสิกรรม...”

ท่านตอบว่า **“มานั่งธรรมะกับยายสิ แล้วยาย
จะคุมบุญให้”**

ข้าพเจ้านั่งธรรมะอยู่กับคุณยายประมาณ ๑ ชั่วโมง
เห็นมีนักศึกษาหนุ่มหน้าตาผ่องใส สวมแว่นสายตาสี้น เข้า
มาในบ้าน ทราบภายหลังว่าชื่อ **“คุณไชยบูลย์ สุทธิผล”**
(ปัจจุบันคือพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโย) นิสิตมหา-

วิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศิษย์เอกของคุณยาย คุณไชยบูลย์
หยุดพักทักทายสักครู่ แล้วขึ้นไปปฏิบัติธรรมชั้นบน ข้าพเจ้า
จึงได้กราบลาคุณยาย ก่อนกลับคุณยายลั้งว่า... “แล้วมา
ทำบุญกับยายนะ”

ทำบุญกับคุณยาย

อาทิตย์ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ ข้าพเจ้ามีโอกา
สไปทำบุญบูชาข้าวพระ ถวายข้าวพระที่บ้านธรรมประสิทธิ์
เป็นครั้งแรก มีผู้มาร่วมบุญประมาณ ๓๐-๔๐ คน ส่วน
ใหญ่เป็นนิสิต นักศึกษา หน้าตาผิวพรรณสะอาด สดใส

บ้านคุณยายสะอาดมาก ดอกไม้บูชาพระจัดอย่าง

ประณีต งดงาม อาหารถวายพระจัดอย่างประณีตเช่นกัน
คุณไชยบุญย์เป็นหัวหน้าคณะ กล่าวนำสวดมนต์พร้อมกัน
อย่างสงบ เป็นระเบียบเรียบร้อย น้อมนำให้ระลึกถึงคุณของ
พระรัตนตรัยด้วยความเคารพบูชาสูงสุด ปฏิบัติธรรมแล้ว
ถวายข้าวพระ ข้าพเจ้าตั้งใจถวายเต็มที่ แล้วอุทิศส่วนกุศล
ให้ญาติมิตรด้วยใจที่สงบ รู้สึว่าได้อุทิศส่วนกุศลให้คนไข้ทั้ง
๒ ราย อย่างเต็มความรู้สึกที่อยากจะมอบให้ แล้วขอโหล

กรรมต่อกันด้วย

ตั้งแต่เกิดมาไม่เคย
สวดมนต์ดั่งๆ ไม่เคยทำ
บุญอย่างเต็มชีวิตจิตใจ
อย่างนี้เลย ทุกขั้นตอน
เต็มไปด้วยบุญ รู้สึกชื่นใจ
เกิดความศรัทธา ปิติยินดี
เกิดความอบอุ่นสบายใจ คຸ້ນ-
เคยเหมือนอยู่ท่ามกลางญาติ

สนิท จึงได้ติดตามคุณยายและหมู่คณะตลอดมา เมื่อวัน
เวลาผ่านไป จึงได้รู้ว่าทำบุญกับคุณยายนั่นต่างจากการทำ
บุญที่อื่น เพราะท่านสอนให้เราทำบุญพร้อมด้วยบุญกิริยาวัตถุ
๓ ประการ คือ ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาครบถ้วน

บุญบารมีปกป้องคุ้มครองลูกหลานยาย

สมัยเริ่มงานสร้างวัดพระธรรมกาย พวกเราลูกหลานคุณยาย ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๒๐ - ๓๐ คน หากพบปัญหาอะไร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวัด งานส่วนตัว งานราชการ ครอบครัว หรืออะไรก็ตาม เมื่อพวกเราไปกราบเรียน ท่านก็จะเมตตาสั่งสอน คุณบุญ ขจัดอุปสรรคภัยอันตรายดูแลให้อย่างใกล้ชิด

ถึงแม้ว่าในเวลาต่อมา ลูกหลานศิษยานุศิษย์คุณยายจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น หากพบอุปสรรค ทั้งการทำงาน โรคภัยไข้เจ็บ ก็ได้เข้าไปกราบเรียนขอบุญบารมีคุณยายคุ้มครอง ในระยะที่สุขภาพท่านแข็งแรง

วันเวลาผ่านไปยิ่งเคารพศรัทธาเชื่อมั่นในตัวท่าน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลถึงต่างประเทศ ก็จะได้รับ ความเมตตาได้กำลังใจ ได้พรอันศักดิ์สิทธิ์จากคุณยาย และได้เห็นผลสำเร็จอย่างน่าชื่นใจ และน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

คุณธรรมพื้นฐานในการปฏิบัติธรรม

เป็นที่ทราบกันดีว่า สาธุชนที่เข้ามาเยี่ยมเยียนวัดพระธรรมกาย ต่างมีความประทับใจ ชื่นชมในความสะอาด และความเป็นระเบียบของวัดพระธรรมกาย

คุณลักษณะอันงดงามนี้ ได้รับการหล่อหลอมมาจากคุณยายอาจารย์สุภาพสตรีร่างเล็ก ผู้สงบ เจียบ ผู้รักความสะอาด รักความเป็นระเบียบอย่างสุดชีวิตจิตใจ ท่านเริ่มจากตัวท่านเอง เป็นแบบอย่างตั้งแต่เสื้อผ้า เครื่องใช้ส่วนตัว บ้านพักอาศัย เรือนเล็กๆ บ้านธรรมประสิทธิ์แห่งนี้ ทำให้ลูกศิษย์ได้เรียนรู้ซึมซับคุณธรรมจากท่านทีละน้อย แล้วจึงสอนด้วยการพูดให้เข้าใจว่า...

ความสะอาดเป็นคุณธรรมพื้นฐานในการปฏิบัติธรรม ต้องสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ และเมื่อรักษาความสะอาดแล้ว ก็จะเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยตามมาด้วย เป็นงานบุญที่ต้องทำตลอดเวลา และต้องทำทันที โดยไม่มีข้ออ้างผัดผ่อน

จำได้ว่าครั้งหนึ่งที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ลูกศิษย์คนหนึ่งฉีกเศษกระดาษวางไว้ข้างหน้า โดยตั้งใจว่าเมื่อลุกออกจากที่นั่งจะเก็บไปทิ้ง คุณยายท่านมองอยู่ ท่านลุกขึ้น เก็บเศษผงที่กองอยู่นั้นไปทิ้งทันที ทำให้ลูกศิษย์ไม่กล้าทำเลอะเทอะอีก

เริ่มต้นจากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ รอบตัวดังกล่าว เรา
ได้ถูกฝึกตามต้นแบบที่คุณยายท่านปฏิบัติเป็นตัวอย่างให้
เราเห็น...เช่น

ทำครัวเสร็จ ต้องเก็บล้างให้สะอาดทันที

ทำอะไรสกปรก ต้องเก็บกวาดทันที

หากสังเกตจากสภာธรรมกายสากลขณะนี้ ซึ่งพระ
ภิกษุสามเณรจะต้องนั่งปฏิบัติธรรมบนรัตนบัลลังก์ด้านหน้า
ทันทีที่เสร็จพิธีลูกจากที่นั่ง ก็จะมีทีมงานอุปาสก อุปาสิกา
รับบุญเก็บอาสนะ ปิด กวาด เช็ดถู และเพียงประมาณไม่
เกินครึ่งชั่วโมง ที่นั่งบนรัตนบัลลังก์ก็จะสะอาดทันตาเห็น
พร้อมทั้งมีผ้าคลุมรูปหล่อหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพื่อกันมิให้
เปื้อนฝุ่นละออง

แม้ในวันประดิษฐานพระธรรมกายประจำตัว
ชุดสุดท้ายบนองค์พระเจดีย์
ระหว่างการประกอบพิธี
จะเห็นว่ามีอุปกรณ์ ทั้งโต๊ะ
เก้าอี้ สำหรับช่างภาพ
ถ่ายภาพ รวมทั้งอุปกรณ์
สำหรับอัญเชิญมหาวิสุทธิ-
รัตนบัลลังก์ชุดสุดท้ายอยู่
ด้วย เมื่อเสร็จพิธี พระเดช-

พระคุณหลวงพ่отัดตชีโวเดินลงมาจากพระเจดีย์ ยังไม่ถึงลานสังฆรัตนะด้านล่าง ก็จะได้เห็นพระภิกษุ อุบาสกที่อยู่ข้างบนช่วยกันยกเก้าอี้ โต๊ะ อุปกรณ์ต่างๆ ส่งต่อกันลงมาทันที งานบุญรักษาความสะอาด รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยได้อย่างงดงามและรวดเร็วนี้ ได้รับการถ่ายทอดอบรมบ่มนิสัยจากคุณยายนั่นเอง

คุณยายสอนด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน

เสมอ ทำให้ลูกศิษย์ปฏิบัติตาม และได้รับการกล่อมเกลามาให้ทำความดีเพิ่มขึ้นทีละน้อย เกิดความละเอียดรอบคอบขึ้น

คุณยายสอนให้เราเห็นว่า เมื่อสภาพสิ่งแวดล้อมภายนอกเรียบร้อย ใจก็จะสบาย และในที่สุดก็ได้สะท้อนออก

มาเป็นสัญลักษณ์อันงดงามของหมู่คณะ ที่พัฒนามาจนถึงปัจจุบันนี้

เชื้อยายเถิด เราจะสร้างวัดได้สำเร็จ

หลังจากได้รับบริจาคที่ดินสร้างวัด คุณยายและหลวงพ่อก็ได้เริ่มสร้างวัด ด้วยเงินกันถุงคุณยาย เพียง ๓,๒๐๐ บาท ต่อมาได้มีการจัดตั้ง “มูลนิธิธรรมประสิทธิ์”

เพื่อดำเนินงานตามโครงการ ซึ่งในระยะนั้นมีอุปสรรคมากมายทุกด้าน แต่คุณยายและหลวงพ่อก็ไม่เคยท้อถอย คุณยายยืนยันทนอย่างหนักแน่นตลอดมาว่า

“เชื้อยายเถิด เราจะสร้างวัดได้สำเร็จ”

ในที่สุด วัดที่คุณยายเป็นผู้นำสร้าง ก็สำเร็จจริงตามคำพูดของคุณยาย สำเร็จอย่างงดงาม ยิ่งใหญ่ ทรงคุณค่ามหาศาล และยังเป็นรากฐานอันสำคัญทำให้สามารถขยายงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไปอย่างกว้างขวางและมั่นคง

จากท้องทุ่ง ๑๙๖ ไร่ มาสู่บุญสถานอันศักดิ์สิทธิ์ ๒,๐๐๐ ไร่ แล้วขยายไปยังศูนย์กัลยาณมิตรทั่วประเทศ และ

วัดสาขาทั้งในประเทศและต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นจนถึงทุกวันนี้

บอกบุญสร้างวัด

การบอกบุญในระยะแรกๆ มีปัญหามาก เพราะหมั่นคณะผู้บอกบุญเป็นเด็กๆ ไม่มีผู้เชื่อถือ คุณยายจึงต้องปฏิบัติธรรมตามสมมติละเอียดย อธิษฐานจิตขอให้ศิษย์ บริวารผู้มีบุญ ได้มาร่วมบุญ ทำให้บริวารลูกหลานคุณยาย หลั่งไหลกันมาร่วมบุญสร้างวัดมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างน่าอัศจรรย์

ในขณะเดียวกัน ท่านก็ตามสมมติหยาบมาสร้างวัดด้วยตนเอง ทั้งบอกบุญเอง และมอบหมายให้ลูกศิษย์ไปบอกบุญ แบ่งงานเป็นเรื่อยๆ ไป

ถาวรวัตถุหลังแรกของวัด คือศาลาจากตุมหาราชิกา
ท่านมอบให้ลูกศิษย์ไปบอกบุญ สั่งด้วยว่าให้ติดต่อกับใคร
แล้วก็ได้ผลตามที่ท่านสั่ง เมื่อเราบอกบุญสำเร็จ เราก็ตีใจ
ชื่นใจ

คุณยายจำได้แม่นยำว่าใครเคยรับบุญอะไรกับท่าน
ลูกศิษย์เก่าๆ ที่นานๆ ไปกราบท่านสักครั้ง คุณยายท่านก็จำได้
ครั้งหนึ่งเมื่อเริ่มปลูกต้นไม้ในวัด คุณยายบอกบุญ
ให้ปลูกต้นมะม่วง พวกเราก็ไปลงมือปลูกเองพร้อมกัน ต่อ
มาอีกหลายปี เมื่อมีโอกาสไปกราบคุณยายที่อาคารยามา
ท่านหยิบมะม่วงมาให้ บอกว่า “มะม่วงวัดโตแล้ว ออกลูก
แล้ว”

อาคารหลังอื่นๆ ที่ทยอยสร้างในวัด คุณยายบอก
บุญเอง กุฏิพระ ๕ หลัง และอาคารยามา ซึ่งใช้เป็นที่จัด
ภัตตาหาร ตลอดจนถึงประตูสแตนเลสสีใหญ่ ที่อยู่ด้าน
หน้าวัด ตรงข้ามอุโบสถ ท่านบอกบุญเอง และสำเร็จงดงาม
แข็งแรง สง่างาม จนถึงปัจจุบัน

ท่านบารมี

พวกเราต่างเคยได้ยินคุณยายพูดว่า...

**“ต่อไปวัดเราจะมีคนมาทำบุญมากขึ้นเรื่อยๆ
มากเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน ยายอธิษฐานไว้ ยายจะ**

**เรียกบุญใหญ่ บุญละเอียดมาเป็นสมบัติ มาเลี้ยงลูกศิษย์
เลี้ยงบริวาร ให้ได้กิน ได้อิ่มไม่รู้หมดสิ้น”**

ฟังแล้วก็เข้าใจตามที่คุณยายพูด เพราะท่านพูด
ง่ายๆ ฟังง่ายๆ เมื่อวันเวลาผ่านไป ลูกศิษย์ของคุณยายก็
เพิ่มมากขึ้นจริงๆ หลังไหลมาไม่ขาดสาย แล้วพระเดช
พระคุณหลวงพ่อกับคุณยายก็เลี้ยงได้จริงๆ

ภายหลังจึงได้เข้าใจว่า ที่คุณยายพูดได้เช่นนี้
เพราะญาณทัสสนะของท่านแม่นยำ ประกอบกับบุญบารมี
ทานบารมีของท่านยิ่งใหญ่มากเกิน จึงสามารถทำได้เช่นนี้

ทำให้ได้คิดว่า เราฟังคุณยายมาแล้วตั้งหลายปี ถึง
ได้รู้และเข้าใจความยิ่งใหญ่ของทานบารมีของคุณยาย...

สร้างศรัทธา ฝ่าวิกฤต

คุณยายเป็นแบบฉบับ
ของผู้นำบุญ และรักบุญอย่าง
แท้จริง จะเห็นได้ชัดเจนจาก
การที่คุณยายรับเป็นประธาน
ใหญ่ทอดกฐินสามัคคี พ.ศ. ๒๕๓๑
ซึ่งเป็นกฐินที่มีความสำคัญอย่าง
ยิ่งต่อวัดพระธรรมกาย เพราะเป็นระยะที่เสื่อมลงจนได้เสนอ
ข่าวว่าวัดพระธรรมกายบุกรุกที่ดินของชาวนา ทำให้เกิด

ความเข้าใจผิด กระทบกระเทือนต่อศรัทธาของสาธุชนที่เคยชื่นชมเลื่อมใสวัดพระธรรมกาย ในขณะที่เดียวกันมูลนิธิธรรมกายก็จำเป็นต้องรวบรวมปัจจัย เพื่อชำระค่าที่ดินงวดสุดท้ายให้แก่เจ้าของที่ดิน ซึ่งเป็นภาระที่หนักอย่างยิ่ง

ด้วยกำลังบุญบารมี ด้วยกุศลเจตนาอันบริสุทธิ์ แน่วแน่ของคุณยาย อุปสรรคทั้งหลาย จึงไม่อาจขวางกันได้ คุณยายปลื้มปิติในบุญ ระลึกถึงบุญ ได้บอกบุญลูกศิษย์ทุกคนที่ท่านได้พบเห็น ทุกหนทุกแห่งที่คุณยายไปเยี่ยมเยียน

พลังบุญอันยิ่งใหญ่ได้ทำให้วัดพระธรรมกาย ฝ่าฟันอุปสรรค ต่อสู้วิกฤตการณ์ที่ล้นคลอนวัด ให้กลับเป็นพลังศรัทธา มาร่วมบุญทอดกฐินจนเป็นผลสำเร็จ ปัจจัยจากงานกฐินครั้งยิ่งใหญ่ ที่สาธุชนร่วมใจกันถวายคุณยาย สูงสุดเป็นประวัติการณ์ ทำให้มูลนิธิธรรมกาย ชำระค่าที่ดินงวดสุดท้ายได้ครบถ้วน หมดยุคพันธะจากเจ้าของที่ดิน

สายบุญอันบริสุทธิ์ของคุณยาย จึงหล่อเลี้ยงแทรกซึมทุกตารางนิ้วของวัดพระธรรมกาย และศูนย์กลางธรรมกายสากลของโลกตลอดมา

วันนี้...สังขารของคุณยายได้ร่วงโรยไปด้วยวัย
๙๒ ปี แต่พระคุณของคุณยายยิ่งปรากฏเด่นชัด
คุณยาย ผู้สืบทอดมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ของ

หลวงพ่อดำปากน้ำ ภาษีเจริญ

คุณยาย ผู้สร้างพระแท้ สืบทอดพระพุทธศาสนา

คุณยาย ผู้บุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย และ
สร้างพื้นฐานของศูนย์กลางธรรมกายของโลก

ตลอดเวลาในการบุกเบิกสร้างวัด เมื่อมีอุปสรรค
เกิดขึ้น คุณยายจะพูดเสมอว่า...“เขียยายเถิด เราจะสร้างวัด
ได้สำเร็จ” แต่ใครจะนึกว่า “ความสำเร็จ” นั้น แล่นยิ่งใหญ่
ทรงคุณค่า งดงาม ทรงความศักดิ์สิทธิ์ถึงเพียงนี้

หากจะระลึกถึงพระคุณของคุณยาย ก็คงสุดจะ
พรรณนาได้เหมาะสม จึงขออัญเชิญคำสดุดีของพระเดช
พระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดำมขโย) ที่กล่าว
สรรเสริญพระคุณของคุณยาย เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๑ มาแสดง
ไว้ ณ ที่นี้

“วันวานที่สมบูรณ์ วันนี้ที่ดีกว่า วันหน้าที่ดีที่สุด
คือเส้นทางชีวิต ที่คุณยายอุทิศให้กับงานพระศาสนา
ตลอดวัน ตลอดคืน ตลอดปี และตลอดไป

เป็นสิ่งที่หลวงพ่อดำได้พบเห็นมาเกือบตลอด ๓๐ ปี
ที่ได้อยู่กับยาย

จะรู้สึกเป็นสุขทุกครั้ง ที่ได้ตามระลึกถึงภาพเก่าๆ
และไม่เคยลืมเลยว่า

กว่าจะมาเป็นภาชนะดิน ที่ดูสวยสดงดงามใน
ยามนี้ ได้เคยเป็นก้อนดินเก่าๆ ขมุกขมอมไร้ค่า ที่คุณ
ยายได้เก็บขึ้นมาปั้นเป็นรูปร่าง ขนابแล้ว ขนابอีก

จึงขอเทิดทูนยาย อัญมณีนีมีค่าของพระพุทธ-
ศาสนา ผู้เป็นประดุจขุนพลกล้าแห่งกองทัพธรรม เหนือ
เศียรเกล้า

ในฐานะมารดาของโลก ผู้ให้ชีวิตใหม่แก่หลวงพ่อ
และในฐานะผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของงานทั้งหลาย

คุยเรื่องยาย

โดย กัลยา วรรณา อุดมผล

“คุณยายมีจิตใจที่ใสบริสุทธิ์
เข้าใจถึงปัญหาทุกปัญหาได้อย่างถ่องแท้
พูดจาตรงๆ ไม่อ้อมค้อม
พูดคราวใดก็ถูกจุดของปัญหา”

กัลยา วรรณา อุดมผล

อายุ ๖๐ ปี

การศึกษา : การศึกษบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อาชีพ : ทำธุรกิจส่วนตัว

เข้าวัดตั้งแต่วัยอนุบาล ปีพุทธศักราช ๒๕๒๔

งานสร้างบารมี : เป็นผู้นำบุญ ทำหน้าที่กลยาณมิตร

ดิฉันเข้าวัดพระธรรมกาย เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๔ แต่ได้พบคุณยายครั้งแรกประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ตอนมาถวายภัตตาหารทุกวันเสาร์

ความรู้สึกครั้งแรกที่ได้เห็นคุณยาย คืออบอุ่น และคุ้นเคยเหมือนได้พบญาติผู้ใหญ่ที่จากกันมานาน น้ำตาแห่งความดีใจไหลออกมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ดิฉันรักและเชื่อฟังคุณยายทันทีโดยไม่มีข้อแม้ เพราะสัมผัสถึงความรัก ความห่วงใยและความปรารถนาดีของคุณยายที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ทุกๆ คน

คุณยายมีจิตใจที่ใสบริสุทธิ์ เข้าใจถึงปัญหาทุกปัญหาได้อย่างถ่องแท้ พูดจาตรงๆ ไม่อ้อมค้อม พูด

คราวใดก็ถูกจุดของปัญหา ตอบแล้ว ผู้ถามไม่ต้องถามซ้ำอีก ดังตัวอย่างที่ดิฉันจะหยิบยกขึ้นมาเล่า

ให้ธรรมกายช่วยจำ

ปลายปี ๒๕๒๗ ดิฉันและน้องสาวมีโอกาสนั่งปฏิบัติธรรมที่เชียงใหม่ รถออกจากวัด ตรงหน้าโบสถ์ ก่อนขึ้นรถทุกคนจะมารวมตัวกันที่หน้ากุฏิยาย เพื่อฟังคุณยายปลุมนิเทศ ทุกคนนั่งบนพื้นปูด้วยเสื่อ คุณยายนั่งบนเก้าอี้ คุณยายเมตตาอบรมให้ทุกคนตั้งใจนั่งธรรมะ รักษากฎระเบียบของหมู่คณะ

ตอนหนึ่งคุณยายบอกว่า “เพราะตั้งใจนั่งธรรมะอย่างจริงจัง ยายจึงไปช่วยพ่อจากนรกได้ ยายไม่รู้จักหนังสือ เวลาหลวงพ่อดีปอกน้ำสั่งให้ทำอะไร คนอื่นเขาก็เอาสมุดขึ้นมาจด แต่ยายทำอย่างเขาไม่ได้ ยายจึงต้องอาศัยธรรมกายในตัวช่วยจำ คำสั่งทุกคำสั่งใส่เข้าศูนย์กลางกายหมด เพราะเหตุนี้ทำให้ธรรมะของยายก้าวหน้ากว่าคนอื่น”

คุณยายมีวิธีการพูดที่ง่ายๆ ตรงๆ แต่กินใจ ทำให้อยากเอาเป็นแบบอย่าง ทำตามอย่างคุณยาย อะไรที่

คุณยายสอนไว้ นึกขึ้นมาครั้งใดก็กินใจทุกที จำได้ไม่รู้ลืม

ยายอยากให้เราทุกคนได้บุญเยอะๆ

ครอบครัวของดิฉันระหว่างพี่ๆ น้องๆ มีบุญอะไรก็จะปรึกษาและร่วมกันทำ ตอนนั้นน้องชาย (สอง วัชรศรี-โรจน์) มองเห็นว่าการทำบุญรองเท้าของพระ และรองเท้าของคุณยายเป็นบุญใหญ่ บุญนี้จะส่งผลให้ทำอะไรก็จะสำเร็จได้อย่างรวดเร็ว จึงชวนพี่ๆ น้องๆ ร่วมกันทำบุญนี้ โดยเลือกร้านรองเท้าที่คิดว่าดีที่สุด ให้ช่างมาวัดเท้าของพระและของคุณยายที่วัดพระธรรมกาย หลังจากได้ถวายรองเท้าไปแล้ว พี่น้องทุกคนมีความปิติในบุญนี้มาก

จากนั้นเวลาผ่านไปอีกนาน วันหนึ่งหลังจาก

ทำบุญเลี้ยงภัตตาหารพระแล้ว

ได้พบ คุณยายที่บริเวณ

อาคารยามา หลังจากกราบ

คุณยายแล้ว ตอนหนึ่งคุณ

ยายได้ชี้รองเท้าที่คุณยาย

ใส่อยู่ แล้วพูดว่า “รองเท้า

นี้หนักจัง แต่ยายอยากให้

พวกคุณได้บุญเยอะๆ จึงหยิบ

เอามาใส่บ่อยๆ”

นี่คือน้ำใจของคุณยาย ใครทำบุญกับยาย คุณยายกลัวแต่เขาจะได้บุญน้อย ยอมทนหนักเท่า เพราะอยากให้ลูกหลานได้บุญเยอะๆ

นี่คือความประทับใจของดิฉันที่ถ่ายทอดออกมาเพียงบางส่วนที่มีต่อคุณยาย ได้พบคุณยาย ได้มีส่วนร่วมบุญกับคุณยาย คุณธรรมของคุณยายมีครบถ้วนในบทสวดสรรเสริญ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง มีครบทุกตัวอักษร แล้วยังมีที่มิได้บรรจุลงในตัวอักษรอีกมากมาย

ต้นแบบยอดเยี่ยม

โดย กัลฯ เล็ก แซ่ตั้ง

“คุณ...พี่สาวคุณ ยายไปช่วยแล้วนะ
เขายังไม่รู้ตัวว่าเขาตายแล้ว”

กัลฯ เล็ก แซ่ตั้ง

อายุ ๕๘ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๗

ทำหน้าที่ : ทำอาหารถวายพระ

ผู้ช่วยอุปัฏฐากคุณยาย

คุณยายเป็นต้นแบบที่ยอดเยียม เป็นทั้งพ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง

ที่ว่าเป็นพ่อแม่ นั่น คือคุณยายจะสอน และทำให้
ดูเป็นตัวอย่าง เช่น สอนให้ฉันรู้จักรักหมู่คณะ รักความเป็น
ระเบียบ อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ

ที่ว่าเป็นครู คือสอนให้ฉันรู้จักทำงานด้วยความ
รอบคอบ

ที่ว่าเป็นผู้ปกครอง
เพราะคอยดูแลห่วงใยตลอด
ไม่ให้ไปทำอะไรที่ไม่ดี

คุณยายเป็นคนง่ายๆ
กินอยู่ง่ายมาก ไม่เคยบ่น
ร้อน ไม่เคยบ่นหนาว อยู่กับ
ท่านแล้วสบายใจ ท่านจะสอน

ในสิ่งที่ดี เช่น สอนให้มีความกตัญญู มีความเสียสละ
ต่อหมู่คณะ

ถ้าฉันมีอะไรไม่สบายใจ ท่านจะรู้ หากมีโอกาสท่าน
จะมาคุยด้วย ทั้งๆ ที่ฉันไม่ค่อยคุยกับท่านมากนัก เพราะ
เคารพและเกรงใจท่านมาก แต่พอฉันเห็นท่าน ฉันก็รัก
ท่านมาก ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุด

ส่วนฉันทั้งหลาย ที่เห็นและรู้ แต่ก็ยังทำอย่างท่านไม่ได้ ถึงกระนั้นฉันก็จะพยายามทำให้มากที่สุด แม้ได้เพียงน้อย นิดก็ตาม

คุณยายเสมอต้นเสมอปลาย แต่ก่อนท่านเป็น อย่างไร ปัจจุบันก็เป็นอย่างนั้น ท่านมีเมตตาต่อพวกเราเสมอ

สมัยฉันเข้าวัดใหม่ๆ มีอุบาสกท่านหนึ่งแนะนำให้ เอารูปพี่สาวของฉันที่เสียชีวิตอย่างกระทันหันมาให้คุณ ยายช่วย ฉันก็เอามาให้ท่าน

สามวันต่อมา ท่านมาที่ครัว ท่านเมตตาบอกว่า “คุณ...พี่สาวคุณ ยายไปช่วยแล้วนะ เขายังไม่รู้ตัวว่าเขา ตายแล้ว เขาต่อว่าคุณ...ว่าเขาพูดด้วย คุณก็ไม่พูดกับเขา

ยายก็เลยบอกว่าคุณตายแล้ว
นะ”

แล้วคุณยายก็ให้พี่
สาวนึกถึงบุญที่เคยทำไว้
แล้วให้ภานาลัมมาอะระหัง
พอดิช่วงก่อนหน้าที่เขาจะ
เสียชีวิตนั้น ได้เคยเป็นประธาน

ทอดกฐิน ผ้าป่า และใส่บาตรพระตลอดมา คุณยายจึงช่วย
เขาไปอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ฉันฟังแล้วรู้สึกดีใจมาก

ประทับใจคำสอนยาย

โดย กัลยา นันทพร ตีตอม

“คุณจะช่วยยาย คุณต้องถือศีล ๘

ชาติต่อไปจะได้เป็นผู้ชาย

บวชพระแล้วจะได้ช่วยยาย

ถ้าหลุดไปชาตินี้ละก็ ไม่เจอยายนะ ตามยายไม่ทันเลย”

กัลยา นันทพร ตีตอม

อายุ ๕๖ ปี

จบการศึกษา : อนุปริญาการศึกษา

ประสบการณ์ : สอนหนังสือ เป็นเจ้าหน้าที่พิสูจน์อักษร

บริษัท ไทยวัฒนาพานิช จำกัด

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๗

งานสร้างบารมี : ช่วยกิจกรรมต่างๆ เช่น งานรับ

บริจาคบุญเศรษฐีถาวร กองทุนธรรมทาน

กองทุนพระภิกษุอาพาธ และเป็นผู้นำบุญ

ช่วยคนที่ตายแล้ว

คุณยายเล่าว่า ยายช่วยคนที่ตายแล้ว ยายเข้าที่เรียกกายละเอียดของเขามา แล้วก็สอนให้เขารับศีล ๕ สอนให้นั่งธรรมะ ให้นึกถึงบุญของเขา ให้แผ่เมตตา เขาก็ไปตามบุญของเขา ขึ้นสวรรค์เปลี่ยนภพไปเลย

ดวงบุญ ดวงบาป

คนเราเกิดมามีดวงบุญกับดวงบาปติดมาที่ศูนย์กลางกายของทุกคน ถ้าอดีตชาติทำบาปเยอะดวงบาปก็ใหญ่ หุ้มดวงบุญไว้ เกิดมามันก็ชวนให้ทำบาปต่อ ฝ่ายบาปชนะ ถ้าอดีตชาติทำบุญเยอะ ดวงบุญก็ใหญ่หุ้มดวงบาปไว้ เขาก็ชวนให้ทำบุญทำกุศล ฝ่ายบุญชนะ มนุษย์มันก็อย่างนี้แหละคุณ

“แล้วจะอย่างไรล่ะคะ ถ้าเกิดอดีตชาติคนที่ทำบาปมาเยอะ ชาตินี้จะแก้ไขอย่างไร ดวงบุญจึงจะชนะ ไม่ทำบาปต่อ” ดิฉันเรียนถามคุณยาย

คุณยายตอบว่า “**คุณก็ทำบุญให้เป็นกุหาเสล ดวงบุญของคุณถึงจะใหญ่ หุ้มดวงบาปมิด ฝ่ายบุญก็ชนะ**

คุณทำบุญทำกุศลต่อ บาปมันก็ทำอะไรคุณไม่ได้”

เพื่อนตาย

คนเรานะคุณ เกิดมาก็มีเพื่อน เพื่อนกิน เพื่อนเที่ยว เพื่อนเฮฮา ยายว่าเพื่อนตายดีกว่า สัมมาอะระหังนี่แหละ เพื่อนตายละ มนุษย์เราต้องมีสัมมาอะระหังเป็นเพื่อนตาย ไม่ตกนรกหรอก ไปสวรรค์ได้

ชวนคนทำบุญเลี้ยงพระ

ยายเป็นห่วงพระ หลวงพ่อท่านมีพระเถระเยอะ เด็ก อาสาสมัครมาช่วยงานวัดกันเยอะ คุณชวนคนมาเลี้ยงพระ เยอะๆ ถေးนะ ดีแล้ว ช่วยยายหน่อย คนมาเลี้ยงพระ บ่อยๆ ซาติต่อไปจะได้ไม่รู้จักอด จะเป็นเศรษฐีมีบริวารเยอะ

ยายอธิษฐานว่า **“คนมาวัดยายเท่าไร ขอให้ยาย เลี้ยงได้หมดทุกคน”**

นั่งเฝ้าประตู

คนเมื่อมีชีวิตอยู่ไม่ทำบุญ เมื่อตายไปแล้วบางคน นั่งขอส่วนบุญลูกหลานอยู่หน้าประตูบ้านตัวเอง ลูกเต้า เดินผ่านไปมาทุกวัน ไม่ทักทาย ไม่ให้ข้าวน้ำ นั่งร้องไห้ ลูกหลานมันก็มองไม่เห็น น่าเวทนา ยายเห็นมาเยอะ คน เรามันต้องทำทานเยอะๆ นะ

ทำบุญร่วมกัน

คนจะมาอยู่ร่วมกันได้ ต้องทำบุญร่วมกันมาก่อน คนที่เกิดมาเป็นพ่อแม่ลูกหลาน เพราะทำบุญร่วมกันมาเยอะ แล้วอธิษฐานด้วย ถ้าไม่ทำบุญร่วมกันชาติต่อๆ ไปก็ห่างกันๆ กลายเป็นคนไม่รู้จักกัน

คนไม่เข้าวัด

ไปบอกเขานะ คนไม่เข้าวัด ไม่ทำบุญตอนมีชีวิตนะ พอมันตายแล้วก็ถูกห้ามเข้าวัด พวกผีเกเรมันก็รังแกเอา ทุบตี ร้องให้หนีกระเซอะกระเซิง กลับบ้านตัวเองไม่ถูก เป็นผี

พนเจรร้อนเร่ อดอยาก ลูกเมีย ก็ช่วยไม่ได้ มองไม่เห็น บาป ก็ไม่พอจะไปนรก บุญก็ไม่พอจะไปสวรรค์ เรื่องจริงนะ ยายเห็นมาเยอะแล้ว

ช่วยคนทุกวัน

ยายช่วยคนทุกวัน คนเจ็บคนตาย เจ้าภาพเขาให้ยายช่วย ยายก็ให้อาริพันธุ์ เอารูปไว้บนพาน หัวคำยายก็ให้อาริพันธุ์อ่านให้ยายฟัง ยายดูรูปยายไม่รู้หนังสือ คนเขามาขอความช่วยเหลือ ยายเอา

ธรรมะยายไปช่วย ยายต้องใช้บุญเยอะ เอาบุญไปแลก
ยายเหนื่อยนะคุณ แต่ยายสงสารเขา คุณนะนั่งธรรมะ
เยอะๆ หน่อย

เทวดาไม่ลงรักษา

คุณรู้ไหม ยายจะบอกให้ คนบ้านเรือนสกปรก
เทวดาไม่ลงรักษานะ ไปบอกคนอื่นด้วย

ให้ถือศีล ๘

“คุณถือศีล ๘ เลียนะ คุณจะช่วยยายสร้างวัด ชาติ
ต่อไปยายจะเป็นผู้ชาย ยายจะบวช จะสร้างวัดให้ใหญ่กว่า
นี้ คุณจะช่วยยาย คุณต้องถือศีล ๘ ชาติต่อไปจะได้เป็นผู้ชาย

บวชพระแล้วจะได้ช่วยยาย ถ้าหลุดไปชาตินี้ละก็ไม่เจอยายนะ ตามยายไม่ทันเลย”

ดิฉันตกลงใจรับปากคุณยายถือศีล ๘ ทุกวันตลอดชีวิต และรักษาสัญญาอย่างตั้งอกตั้งใจ ตั้งแต่วันเข้าพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๒๙ เป็นต้นมา เพื่อจะตามยายไปสร้างบารมีทุกชาติ

บอกบุญเท่าไรก็เป็นบุญของคุณ

บางคนมาราบคุณยาย ถามว่าตัวเองมีเงินน้อย ทำบุญไม่จุใจ ไปบอกบุญคนอื่น จะได้บุญมากไหม

คุณยายบอกว่า “คุณบอกบุญเท่าไรก็เป็นบุญของคุณหมด บอกเขา ๑๐ คนก็เป็นบุญของคุณหมด ชวนคนมาวัด ๑๐๐ คน เขาทำบุญเท่าไรก็เป็นบุญของคุณหมดทั้ง ๑๐๐ ของเขาทำเท่าไรก็เป็นบุญของเขา เราเป็นคนชวนทำบุญก็เป็นบุญของเรา ยายเป็นคนสร้างวัด ใครมาทำบุญวัดยายก็เป็นบุญของยายทั้งหมด เจ้าภาพทำก็เป็นบุญของเจ้าภาพ”

สนทนากับพระ

ยายไม่ชอบผู้หญิงมาคุยกับพระมีดๆ คำๆ เย็นแล้วให้รีบกลับบ้าน ไปหาพระต้องมีเพื่อนไป ไม่ใช่ไปคนเดียวตามลำพัง มันไม่ลับตา แต่มันลับหู ใครเห็นจะนินทา พระจะอาบัติ

ข้าวของเครื่องใช้ในครัว

ข้าวของเครื่องใช้ในครัว ต้องทำความสะอาด เช็ดให้แห้งเก็บให้เป็นที่เป็นระเบียบ มิฉะนั้น มดหนูจะได้ไม่มารบกวน จะได้ใช้ไปได้นานๆ

คนเขาเอามาถวายเป็นมื่อขึ้นจบท่วมหัว ต้องใช้ให้คุ้ม ไม่งั้นจะเป็นหนี้เขา เขียงจะใช้หั่นของต้องเอาผ้าสะอาดปูรองใต้เขียงก่อน ฟันตู้โต๊ะจะได้ไม่เป็นรอยเสียหายไม่น่าดู

เพราะพบบันทึก

โดย จ.ส.อ.สมาน มณีแกม

“เออ นั้นแหละ อย่าไปคบคนพาลนะ”
ด้วยคำพูดสั้นๆ สามารถพลิกผันชีวิตของข้าพเจ้า
มาสู่เส้นทางแห่งความดี

จ.ส.อ. สมาน มณีแกม

อายุ ๕๑ ปี

อาชีพ ข้าราชการบำนาญ (ทหารบก)

เข้าวัดครั้งแรก เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๕

(งานกฐินคุณยาย)

บ่ายวันอาทิตย์ต้นเดือนมีนาคม ปี พ.ศ. ๒๕๓๖
ขณะที่ข้าพเจ้าเดินชมโบสถ์อยู่นั้น เห็นคนเข้าแถวยาว
เพื่อรอกกราบคุณยาย จึงเข้าไปต่อแถวรอกกราบคุณยายบ้าง
ข้าพเจ้าได้มีโอกาสถวายปัจจัยคุณยาย ๑๐๐ บาท และ
กราบเรียนคุณยายว่า

“คุณยายครับ ผมขอ
พรคุณยายครับ”

คุณยายมองหน้า
ข้าพเจ้า แล้วพูดขึ้นว่า “เออ
รู้จักไหม คนพาลนะ”

“รู้จักครับ” ข้าพเจ้า
ตอบ

“เออ นั้นแหละ อย่าไปคบคนพาลนะ”

ขณะนั้นข้าพเจ้าไม่ได้คิดอะไร แต่รู้สึกแปลกใจว่า
ทำไมหนอคุณยายจึงไม่ให้พร เช่น ขอให้โชคดี ขอให้รวย
 เป็นต้น แต่ก็ไม่ได้ลืมคำพูดของคุณยาย

นึกฉงนใจว่า ทำไมคุณยายพูดราวกับว่ารู้จัก
ข้าพเจ้าดี ทั้งๆ ที่เพิ่งมากราบท่านเป็นครั้งแรก ทำไมท่าน
จึงทราบว่าข้าพเจ้าเป็นคนพาล คบคนพาลเป็นเพื่อน ยิ่ง
กว่านั้นข้าพเจ้าเป็นคนไม่มีศีล ๕ แม้แต่ข้อเดียว อบายมุข

ทุกข้อประพจน์เป็นปกติ เป็น
คนไม่มีศีลไม่มีธรรมเลย

คำพูดของคุณยายที่
พูดเพียงสั้นๆ ว่า “เออ รู้จัก
ไหม คนพาลนะ” ทำให้
ข้าพเจ้าครุ่นคิดมาตลอด
พยายามเลิกคบคนพาล ปรับ

ปรุงตนเองมาเป็นเวลาถึง ๕ ปีทีเดียว เป็นสิ่งที่ยากมาก
ที่จะเลิกสูบบุหรี่ เลิกดื่มเหล้าโดยเด็ดขาด แต่ข้าพเจ้าก็
ทำได้สำเร็จในปี ๒๕๔๓ นี้เอง

ชีวิตข้าพเจ้าเปลี่ยนจากดำเป็นขาว จากคนเลว
เป็นคนดี ข้าพเจ้าได้บวชอุบาสกแก้ว บวชสามเณรแก้ว

วันฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ ครั้งที่ ๑ สร้างพระธรรมกายประจำตัวให้ตัวเองและแม่ของข้าพเจ้าด้วย รวม ๒ องค์ และได้สร้างเสาเข็มมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี ๑๐๐,๐๐๐.- บาท โดยขายที่นาไป ๕ ไร่ ซึ่งเป็นการสร้างบารมีครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า

จากการได้มีโอกาสพบบัณฑิต เช่นคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เพียงครั้งเดียว และด้วยคำพูดสั้นๆ เพียงประโยคนั้น สามารถพลิกผันชีวิตของข้าพเจ้ามาสู่เส้นทางแห่งความดี ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งและนึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยายมาก ขอกราบระลึกถึงท่านด้วยความเคารพบูชายิ่งตลอดไป

พระจันทร์วันเพ็ญ

ISBN 974 - 88322 - 4 - 4

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ : พระมหาสุวิทย์ วิชเชลโก ป.ธ.๙

ทีมบรรณาธิการ : กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร

พระมหาโชคทวี วุฑฒิโกโร พระมหาวิระชัย วีระโย

พระกฤตสลก กตคุโณ พระประเสริฐกิจ เสฏฐธมโม

รัตนภรณ์ ชุณหรัศม์ สาวิตรี ลัจจะกานต์

ออกแบบปก & รูปเล่ม :

พระวุฒม์ สุวุฑฒิโก

อนงนุช ช่างรังษี

ภาพ : ศูนย์ภาพนิ่ง สำนักประชาสัมพันธ์

ชาญชัย พรหมตา

วัลลภ นิลถนอม

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๘,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ : มุลนิธิธรรมกาย

๒๓/๒ หมู่ ๗ ต. คลองสาม อ. คลองหลวง

จ. ปทุมธานี โทร. ๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓